

**JAMES FENIMORE  
COOPER ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★**

# **STOPAŘ**

---

**MLADÁ FRONTA 1968**

**5**

**ROMÁNOVÝ SEŠIT ZA 3,50 KčS**

---

Kutr Oblak, na jehož palubě jsou kromě několika členů osádky seržant Dunham, strýc Cap-Slaná voda, jeho neteř Mabel, ubytovatel Muir, odvážný Stopař a Jasper Western-Sladká voda, vyplul z Oswega, malé pevnosti na břehu jezera Ontaria, a míří na Vojenský ostrov, ležící mezi Tisíci ostrovy. Na Oswegu se před nedávnem shledala Mabel po jedenácti letech se svým otcem, seržantem Dunhamem, a znovu v ní ožily všechny vzpomínky z mládí a láska k otci. Loď plula uprostřed Ontaria, nad níž se pomalu schylovalo k nebezpečné bouři. Oblak pluje plnou parou, vždyť na Vojenském ostrově netrpělivě čeká na vystřídání oddíl vojáků 55. pluku. Na lodi panuje napjaté ovzduší, protože na Jaspera přišlo anonymní udání, že je zrádce a chce vydat loď nepřátelským Francouzům. Jasper byl uvězněn v podpalubí a místo něho se ujal velení na lodi „mořský vlk“ strýc Cap. Obzor byl zatažen temnými mračny, splývajícími se zpěněnými hřebeny vln. Vítr hrozivě zesílil a otáčel kutrem jako skořápkou. Náhle se užaslým poutníkům otevřelo panoráma pevnosti na Oswegu. V běsnící bouři však nebylo možno zakotvit, a Oblak se vydal na další krušnou cestu. V několika hodinách vítr ještě zesílil; Cap byl proti němu bezmocný. Skutečnou úzkost však osádka Oblaku pocítila, když se proti němu objevila loď s plachtami, vzedmutými v náporu větru. Byla to francouzská královská loď Montcalm, plující k francouzské pevnosti a přístavu na Niagaře. Střetnutí s nepřátelskou lodí bylo téměř nevyhnutelné. Snad jen běsnícím živlům mohli muži na Oblaku děkovat za to, že francouzské muškety, mířící na kutr, nevyválily a že pří Oblaku jen o vlas minula bok francouzské lodi. S houstnoucím soumrakem nebezpečí ještě zesílilo. Cap, zmožený několikahodinovým vypětím a zápasem se zuřícím jezerem, pevně spal. Náhle však pocítil na rameni naléhavý dotyk Stopařovy ruky. Na závětrné straně se rýsoval příkrý břeh, obklopený výhružnými skalisky. Během dvou hodin musil Oblak ztroskotat. Nezbyvalo, než zavolat Jaspera, který byl v takových situacích tím nejpovolanějším. Jasper pochopil, že jedinou záchranou je spustit kotvy nedaleko pobřeží. Narazil však na takový Capův odpor, že se musil sklíčeně vrátit do podpalubí a trpně vyčkávat další osud. Jedinou Jasperovou utěšitelkou byla Mabel, která se snažila vlnitými a důvěřivými slovy rozehnat chmury z jeho čela. Ujišťovala ho, že nevěří špinavým pomluvám. Jasper přisahal, že je nevinen. Svěřil se Mabel se svými obavami o osud kutru a ta ho neprodleně poslala pro otce. Seržant Dunham nakonec svolil, aby se Jasper znovu ujal vedení lodi. Oblak zamířil přímo proti skalám. Jasper věřil, že se kotevní lana nepřetrhnou, neboť u břehů je silnější spodní proud, který působí proti vrchnímu a tím jej zmírňuje. Kotvy zabraly, loď se přestala zmítat a mírně se pohupovala na vlnách. Bouře ztlchla, ale do lodi se stále ještě opíral vítr, takže na odplutí nebylo ani pomyslení. Bylo teprve poledne, loď kotvila blízko břehu, a proto se seržant Dunham s dcerou a Stopařem vydali na kanoe z kůry na souš. Seržant si vzal s sebou pušku, že si půjde na hodinku zalovit. Stopař a Mabel zůstali sami. Dívka si z vyvýšené skály nadšeně prohlížela okolní krajinu, zatímco Stopař nemusil hledat potěšení tak daleko, stála-li Mabel vedle něho. Stopař přešel z rozmluvy o přírodních krásách k tématu lépe odpovídajícímu této chvíli: přiznal, že se už příliš dlouho toulá lesy a že zatoužil po domově, kde by na něho čekávala věrná duše. Mabel ovšem nepochopila, kam udatný lovec míří, a namítla, že i v tomto drsném kraji jistě žijí něžné indiánské krasavice. Stopař nesouhlasil, vždyť je běloch, a po jeho pravici má jít životem bílá dívka. Mabel pochopí a řekne Stopaři pravdu: jeho přátelství je jí nade vše, ke sňatku však nikdy nemůže dojít. Po drsné tváři Stopaře stékaly slzy, když říkal, že seržant se zmyšlil, pomyslel-li na ně dva jako na budoucí šťastné manžele. Což jestli se dívka nyní stane manželkou poručíka Muira? Tuto myšlenku však Mabel kategoricky odmítla. Když se později Dunham vyptával Stopaře, jak jejich rozmluva dopadla, prohlásil Stopař, že je třeba nechat Mabel čas na rozmyšlenou.

Všichni tři se vrátili na palubu lodi, když slunce již zapadalo a kutr se pohupoval v mírném jižním větru. Po klidné noci měl Oblak vyplout na novou pouť. Velitelem lodi byl znovu oficiálně Jasper, který se obával, že setkání s Montcalmem ještě bude mít dozvuky a že loď jistě bude po Oblaku pátrat. Báł se svěřit se svými myšlenkami Capovi, aby mu Slaná voda nezmařil jeho plány. Považoval za nejlepší proplout s Oblakem nepozorovaně podél břehu, neboť francouzská loď se bude jistě držet uprostřed mezi oběma břehy, aby měla výhled na obě strany. Před lodí se náhle objevil průskek mezi lesy a v něm pevnost s vlající francouzskou bílou vlajkou. To už Cap nevydržel a pustil se do Jaspera, co že má vlastně s těmi Francouzi, že se jich tak drží? Skutečně míjeli francouzskou pevnost na Niagaře. Z dálky zazníval hukot niagarských vodopádů. Stopař vyprávěl Mabel příhodu, která se v těchto místech udála. Jednou lovil s mladým Delawarem, který se pustil v kanoe z kůry přímo na ostrov uprostřed řeky. Dostal se do proudu a po usilovném zápasu mu podlehl. Nezkrotná řeka vymrštila Delaware nad skálu; vzápětí se mladý lovec zřítíl do vodopádu. Stopařovo vyprávění přerušila rána z děla, vypálená z francouzské tvrze. Oblak větší vyvážel bez pohromy a proud jej brzy zanesl z dosahu pevnosti. Zdálo se, že Jasperův záměr byl úspěšný a že se Oblak Montcalmovi vyhnul. Všichni si oddychli, Stopař si okouzleně prohlížel vzrovné duby, lípy a javory na březích, jen Charles Cap bručel, že takové pobřeží jakživ neviděl, aby tu nebyly majáky, věže, a dokonce ani přístavy. Loď znovu zamířila k Oswegu, kde chtěl Dunham převzít od velitele pevnosti nové zprávy a instrukce. Ráno, když se Oblak přiblížil k ústí Oswega, spatřili plavci v ústraní vyčkávací loď Montcalm. Bleskově byl přijat nový plán. Oblak se pustil plnou parou zpět k cílové stanici. Pronásledování trvalo několik hodin. Konečně získal Oblak větší náskok a malou lodi se zbavil silnějšího nepřítele. Za soumraku se loď konečně přiblížila k Vojenskému ostrovu. „Mořský vlk“ Cap však stále dotíral na Jaspera, že při přistávání poslal všechny cestující do podpalubí a že jistě chystá nějakou zradu. Jasper jeho útoky zdvořile, ale rozhodně odmítl. Když však Cap viděl Jasperovu brilantní plavbu mezi nesčíslnými ostrůvky a zálivky, musil nakonec uznat umění Sladké vody. Na stanici bouřlivě uvítali osádku lodi kamarádi, zmučení samotou a nečinností. Konečně budou vystřídání! Vojenský ostrov byl skvěle zvoleným strategickým bodem, neboť jej mezi mnoha navlas stejnými ostrovy nebylo možno vůbec rozeznat. Břehy ostrova vroubilo husté stromoví. Bylo zde skryto pár nízkých stavení a v hustě zalesněném výběžku s otevřeným výhledem na všechny strany stál patrový srub z mohutných, pečlivě spojovaných klád bez jediné šterbiny. Okna měla tvar střícen. Horní patro bylo obytné, dole bylo skladiště. Velící důstojník, jehož měl Dunham vystřídat, rychle podal hlášení a chvatně nastoupil s oddílem na palubu Oblaku. Jasperovi nezbyvalo nic jiného, než se vydat na zpáteční cestu. Neuplynuly ještě tři hodiny od přistání a Oblak odrazil od Vojenského ostrova. Poručík Muir využil první příležitosti a zaútočil na Mabel. Ale takový odpor a britké odmítnutí věru nečekal! Vylil si pak vztek alespoň na Stopaři, kterému nalhal, že ho dívka pomlouvala. Nakonec vyprovokoval ještě jednu akci: přiměl seržanta Dunhama, aby s vojáky odplul do průlivu, jímž projíždějí francouzské nákladní lodi do pevnosti Frontenaku a dopravují zboží Indiánům. Dunhamova výprava měla ukořistit náklad, čímž by zmařila plány Francouzům, kteří už na podzim nové zboží nemohou poslat. Výprava se chystala vyplout ještě téže noci. Na ostrově měla zůstat Mabel a žena jednoho vojáka Jennie, poručík Muir, strýc Cap, desátník M'Nab, který převzme velení na ostrově, a tři muži. Večer se starý seržant lftostivě loučil s dcerou. Řekl jí, že by rád viděl, kdyby se stala Stopařovou ženou. Mabel, poslušná dcera, přislíbí svůj souhlas, požádá-li jí Stopař znovu o ruku.

odejít, dokud se nevyjádří jasněji. Ale přičilo se jí zneužít důvěry, kterou k ní zřejmě měla tato něžná a laskavá dívka. Napadlo jí zavolat strýce, ale hned tuto myšlenku zavrhl jako nedůstojnou a nečestnou vůči přítelkyni. Věděla také docela jistě, že by Rosa neřekla ani slovo a uchýlila by se k vzdornému mlčení, kdyby se pokusili ji nutit.

„Ty tedy myslíš, Roso,“ pokračovala Mabel, když se takto rozmyslela, „že mám raději žít ve srubu?“

„Dobré místo pro ženu. Půjdeš do srubu, zachráníš skalp. Trámy srubu silné.“

„Mluvíš tak jistě, Roso, jako bys byla někdy uvnitř a změřila stěny srubu.“

Rosa se zasmála a dívala se významně, ač neodpovídala.

„Dovede ještě někdo kromě tebe najít tento ostrov? Viděl jej některý Irokéz?“

Rosa se zatvářila smutně a rozhlédla se opatrně kolem, jako by se bála, že někdo poslouchá.

„Tuskaror — všude: na Oswegu, tady, ve Frontenaku, na Mohawku — všude. Jestli uvidí Rosu, zabije ji.“

„Ale my jsme mysleli, že nikdo o tom ostrově neví a že se nemusíme bát nepřátel, dokud jsme tady.“

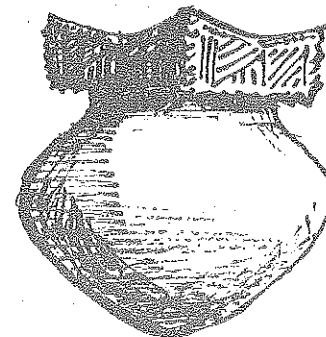
„Irokéz vidí daleko.“

„Oči nejsou všechno, Roso. Tohle místo je schované, a dokonce jen málo našich lidí ví, jak je hledat.“

„Jeden člověk může povědět, někteří Angličani mluví francouzsky.“

Mabel zamrazilo u srdce. Najednou si vzpomněla na všechna podezření proti Jasperovi, kterými dosud opovrhovala. Byla tak otřesena, že se jí chvíli zdálo, že omdlí. V rozčilení zapomněla na slib, který dala otci. Vstala a chvíli se procházela sem a tam po světnici. Říkala si, že Jasperovy zločiny jsou jí lhotejné, ale v hloubi srdce toužila, aby ho směla pokládat za nevinného.

„Rozumím ti, Roso,“ řekla potom, „chceš mi povědět, že někdo z nás prozradil tvým lidem, kde a jak ostrov najít?“



Rosa se zasmála. Podle jejích představ byla válečná lest spíš zásluhou než zločinem, ale byla příliš věrná svému kmeni, aby řekla víc, než kolik bylo v dané chvíli nutné.

„Bledá tvář teď ví všechno,“ dodala. „Srub je dobrý pro dívku, na mužích a bojovnicích nezáleží.“

„Ale mně na nich hodně záleží, Roso. Jeden z nich je můj strýc a mám ho ráda, ostatní jsou moji krajané a přátelé. Musím jim říci, co se stalo.“

„Pak Rosa zemře,“ odpověděla mladá Indiánka klidně, ale na jejím hlase bylo znát rozčilení.

„Ne! Nedovědí se, že jsi tu byla. Ale musejí být ostražití a můžeme jít všichni do srubu.“

„Lučihlav ví všechno, vidí všechno a zabije Rosu. Rosa přišla ke své přítelkyni bledé tváři, nepřišla hovořit s muži. Ať si každý bojovník hlídá svůj skalp.“

Rosa je žena, mluví se ženou. Nemluví s muži.“

Mabel toto prohlášení divošské přítelkyně velmi zamoutilo. Mladá žena zřejmě nechtěla, aby zprávu sdělila dál. Nevěděla, jak vysoko Indiáni ctí svěřené tajemství, a hlavně nedovedla posoudit, do jakých nesnází by přivedla Rosu, kdyby mluvila, a jestli by tím ohrozila její život. To všechno se jí mihlo hlavou, a když o tom začala přemýšlet, bylo jí ještě trapnější.

Rosa se zřejmě dívala na jejich postavení také vážně. Začala sbírat drobnosti, které upustila, když vzala Mabel za ruku, a chystala se odejít. Nemělo smysl ji zdržovat.

„Roso,“ řekla Mabel prudce a objala něžnou, prostou ženu, „jsme přítelkyně. Nemusíš se ničeho bát, protože nikomu neřeknu o tvé návštěvě. Kdybys mi tak mohla dát nějaké znamení, ještě než nastane nebezpečí, které by mi řeklo, kdy mám jít do srubu a jak se mám o sebe postarat.“

Rosa se zarazila, protože už chtěla skutečně odejít, ale pak řekla klidně: „Přines Rose holuba.“

„Holuba! Kde vezmu holuba?“

„Chata vedle. Přines starého, Rosa jde ke kanoe.“

„Myslím, že ti rozumím, Roso. Ale neměla bych tě zavést zpátky k lesu? Mohla bys potkat někoho z našich.“

„Jdi napřed, spočítej muže — jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest,“ Rosa zvedla prsty a zasmála se. „Když nebudou v cestě, dobře. Když bude někdo v cestě, zavolej ho stranou. Pak si zpívej a jdi pro holuba.“

Mabel se zasmála pohotovosti a duchapřítomnosti mladé ženy a chystala se vykonat, oč ji požádala. U dveří se však zastavila a pohlédla prosebně na Indiánku.

„Už mi nic nepovíš, Roso?“

„Teď všechno víš, srub pevný, holub promluví, Lučihlav zabije.“

Poslední dvě slova Mabel stačila. Nemohla nutit Indiánku k dalším sdělením, když jí přítelkyně sama řekla, že by jí manžel mohl ztrestat smrtí za její zprávy. Otevřela dveře, dala Rose sbohem a vyšla z chaty. Použila jednoduchého prostředku, kterému se naučila od mladé Indiánky, aby poznala, co dělají obyvatelé ostrova. Místo aby se snažila rozeznat tváře a šaty jednotlivců, prostě je spočítala. Shledala, že tři jsou ještě u ohně a dva šli ke člunu, z nich jeden byl pan Muir. Šestý muž byl její strýc; nedaleko ohně si klidně chystal rybářské náčiní. Vojáková žena právě zašla do chaty. Mabel teď předstírala, že něco ztratila, a vrátila se k chatě, odkud pak odcházela s popěvkem. Sklonila se, jako by sbírala něco se země, a pak se rozběhla k domku, o němž mluvila Rosa. Bylo to polorozpadlé stavení, kterého vojáci z minulého oddílu použili jako útulku pro různý inventář. Mezi jiným tu sídlilo také několik tuctů holubů. Zobali z hromádky pšenice, kterou sem vojáci přivezli z vyloupeného statku na kanadském břehu. Mabel snadno jednoho chytila, ačkoliv poletovali po místnosti a třepetali křídly, jako by bušili do bubínků. Schovala ho pod oděv a nenápadně se vracela s kořistí ke své chatě. Domek byl prázdný. Nahlédla jen do dveří a hned se rozběhla ke břehu. Lehko unikla pozornosti, protože jí stromy a keře dokonale skryly. Našla Indiánku v kanoi. Rosa vzala holuba, strčila ho do košíku, který sama upletla, a řekla ještě jednou: „Srub pevný.“ Pak vyklouzla z úkrytu mezi keři do úzkého průlivu stejně tiše, jak přišla. Mabel chvíli čekala, jestli uvidí ještě nějaké znamení na rozloučenou, až přítelkyně přistane, ale nedočkala se. Všechny sousední ostrovy byly tak tiché, jak by tu nikdy nikdo neporušil vznešený klid přírody. Nic nenaznačovalo blízkost nebezpečí, na něž Mabel po upozornění Rosy čekala.

Ale když se vracela z pobřeží, překvapila ji maličkost, které by si jinak ani nevšimla. Teď však, když byla její pozornost zjitřena, nepřešla kolem lhostejně. Kousek rudého vlajkového plátna se třepetal na dolní větvi nízkého stromu. Byl tak uvázan, že mohl vlát nebo viset jako lodní vlajka.

Mabel, v které se najednou probudil strach, si uvědomila rychleji než Rosa všechno, co podle jejího názoru mohlo ohrozit bezpečnost celé skupiny. Poznala na první pohled, že ten kus plátna je vidět z protějšího ostrova. Všimla si, že visí tak blízko cesty mezi její chatou a kanoí, na které Rosa přijela, že Indiánka musela projít nedaleko praporku nebo přímo pod ním. Vytušila, že to asi je signál, který má sdělit něco důležitého o útoku těm, kdo zřejmě leží

v záloze někde nablízku. Strhla látku se stromu a spěchala dál; nevěděla, co má dřív udělat. Možná že ji Rosa klamala. Ale její chování, pohled, její láska i její povaha, jak ji Mabel poznala během cesty, vylučovaly tuto domněnku. Pak si vzpomněla na nárazku o Lučihlavově obdivu ke kráse bledé tváře a nejasně si vzpomínala na jeho pohledy. S nepřijemnými pocity si uvědomila, že málokterá žena by se chovala vládně k jiné ženě, která by jí ukradla lásku manželovu. Spěchala k chatě, kde bydlela vojáková žena, a chtěla s ní ihned odejít do srubu, protože nemohla nikoho jiného žádat, aby šel s ní. Ale tu ji v netrpělivém chvatu zastavil Muirův hlas.

„Kam tak spěcháte, krásná Mabel,“ volal na ni, „a proč tak sama? Milý seržant se vysměje mé dvornosti, jestli se doví, že jeho dcera je celé jítro sama a bez doprovodu, když ví, jak dychtím být navždy jejím otrokem!“

„Pane Muire,“ řekla najednou Mabel a zastavila se, „máte tady jistě nějakou pravomoc. Jako důstojníka vás poslechnou.“

„Nevím, nevím,“ přerušil ji Muir. Byl tak netrpělivý a poplašený, že by si toho byla jindy Mabel všimla.

„Velení je velení, kázeň je kázeň a pravomoc je pravomoc. Váš dobrý otec by se rozhněval, kdyby viděl, že jsem mu pokazil vítězství nebo vzal vavříny, které chce získat. Nemohu rozkazovat desátníkovi, když nemohu rozkazovat seržantovi. Nejmoudřejší je, když se budu při této příležitosti chovat jen jako soukromá osoba. Tak si aspoň to Lundie a všichni ostatní představují.“

„Vím to, je to asi správné a nechci, aby si můj otec na něco stěžoval, ale mohl byste mít dobrý vliv na desátníka.“

„To bych ani neřekl,“ odpověděl Muir se skotskou chytrostí. „Ale povězte mi, co si to otáčíte kolem prstíků, jako byste si hrála s něčím srdcem?“

„Je to kus plátna, jako vlajka — je to maličkost, která by si teď v téhle těžké době sotva zasloužila naši pozornost, kdyby...“

„Maličkost! Tak malé to není, slečno Mabel,“ řekl Muir. Vzal jí plátno z ruky a roztáhl je oběma pažemi v celé šíři. Zbystřil zrak a tvář mu zvažněla. „Nenašla jste to tam, kde jsme snídali?“

Mabel mu krátce vypověděla, kde látku našla a jak byla zavěšena. Zatímco mluvila, ubytovatelovy oči neklidně přebíhaly sem a tam z kusu látky na dívčinu tvář a zpátky na plátno. Zřejmě v něm Mabel oživila podezření a zanedlouho také už ukázal, koho podezřívá.

„Nejsme v končinách, Mabel, kde bychom mohli pro

nic za nic všet do větru vlajky a fábory!“ řekl a nedůvěřivě potřásl hlavou.

„To jsem si také myslela, pane Muire, a vlajku jsem odstranila, aby nás neprozradila nepříteli, i když snad ten, kdo ji zavěsil, nic nezamýšlel. Neměla bych tak podezřelou okolnost oznámit strýci?“

„Myslím, že to není nutné, krásná Mabel, jak jste správně říkala, je to podezřelá okolnost, a našeho milého námořníka někdy dovedou takové věci poplašit. Ale tahle vlajka, jestli je možno ji vlajkou nazývat, pochází z nějaké lodi. Vidíte, že je to kus vlajkového plátna, jakého se užívá jen na lodích; naše prapory jsou z hedvábí, jak jistě víte, nebo z barevného lnu. Vypadá to vlastně jako kus vlajky z Oblaku. A jak si teď také vzpomínám, všiml jsem si, že u té vlajky chyběl právě takový kus.“

Mabel cítila, jak se jí svírá srdce, ale dovedla se natolik ovládnout, že se nepokoušela nic namítat.

„Musíme si dát pozor,“ pokračoval Muir, „a myslím konečně, že bychom se měli krátce poradit s panem Capem. Věrnější poddaný se nenajde v celé britské říši.“

„Vidím v tom tak vážnou výstrahu,“ řekla Mabel, „že bych se nejrady přestěhovala do srubu a vzala s sebou Jennii.“

„Nepokládám to za rozumné, Mabel. Na srub nepřátelé zaútočí nejdříve, jestli vůbec dojde k nějakému útoku. Jako pevnost není ten dům příliš dobře zařízen, to musím přiznat. Jestli vám mohu radit v tak choulostivé situaci, doporučuji vám, abyste hledala útočiště v člunu, který je, jak teď jistě chápete, velmi vhodně umístěn, abychom na něm ustoupili do protějšího průlivu; za pár minut se krásně skryje mezi ostrovy. Na vodě stopa nezůstává, jak správně říká Stopař. Jak se zdá, mezi ostrovy je tolik různých cest, že velmi pravděpodobně unikneme. Vždycky jsem si myslel, že Lundie dával příliš mnoho v sázku,

když obsazoval tak nebezpečně vystavený bod.“

„Teď je pozdě litovat, pane Muire, a musíme se poradit, jak bychom se zajistili.“

„A jak bychom zachránili čest našeho krále, krásná Mabel. Ano, nesmíme nikdy zapomínat na zbraně Jeho Veličenstva a na jeho slavné jméno.“

„Pak by snad bylo lépe, kdybychom se všichni raději než do člunu uchýlili do srubu, který byl úmyslně pro záchranu vystaven,“ řekla Mabel s úsměvem.

„Proto jsem pro srub, pane Muire, a navrhuji, abychom tam počkali, až se můj otec vrátí s oddílem. Mrzelo by ho, kdyby shledal, že jsme uprchli, až se sám vrátí jako vítěz a bude přesvědčen, že jsme i my konali svou povinnost právě tak věrně jako on.“

„Ne, ne, prosím vás, nevykládejte si má slova špatně, Mabel,“ přerušil ji Muir s poplašeným výrazem, „vůbec nenavrhuji, aby někdo jiný než vy, ženy, hledal útočiště v člunu. Povinnost nás mužů je naprosto jasná a od počátku jsem rozhodnut, že se budeme hájit tak dlouho, dokud srub nepadne.“

„A vy jste myslel, pane Muire, že by dvě ženy mohly tak rychle veslovat v těžkém člunu, aby unikly lehké indiánské kanoi?“

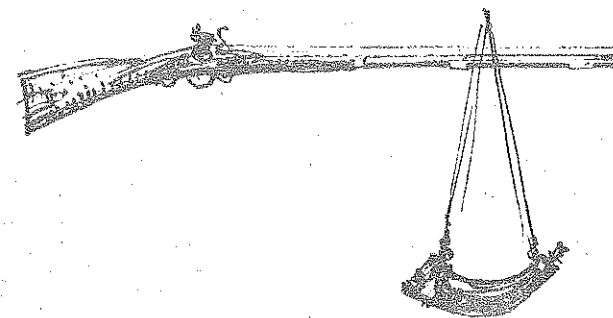
„Ach, má krásná Mabel, láska obyčejně nemyslí. Strach o milovanou bytost dovede zatemnit rozum.“

Mabel to stačilo. Příliš myslela na to, co se stalo ráno, a měla tak velké obavy, že nechtěla poslouchat milostné tlachy, které jí i ve veselých a bezstarostných chvílích byly nepřijemné. Rychle se s Muirem rozloučila a již se chtěla rozběhnout k chatě, kde bydlela Jennie, ale poručík ji chytil za paži a zadržel.

„Ještě slovíčko, Mabel,“ řekl, „než mi utečete. Ten praporek možná má, možná že nemá nějaký zvláštní význam. Jestli má nějaký význam, bylo by snad lépe jej pověsit znovu tam, kde byl, když víme, že tam visel. Budeme dávat bedlivý pozor, jestli přijde nějaká odpověď, a možná že nám to odhalí spiknutí. A jestli prapor nic neznamená, nic se nestane.“

„Možná že máte pravdu, pane Muire; ale i kdyby to všechno byla jen náhoda, mohla by vlajka zavinit odhalení naší stanice.“

Mabel se rychle s Muirem rozloučila. Rozběhla se k Jennině chatě a záhy zmizela z dohledu. Ubytovatel stál na místě a několik minut se ani nepohnul. Nejprve se díval za běžící dívkou, pak na kus vlajkového plátna, který dosud držel nerozhodně v ruce. Ale váhal jen chvíli. Zakrátko už byl u stromu a znovu pověsil praporek na větev. Protože však přesně nevěděl, odkud jej Mabel vzala, nechal jej vlát z větve dubu, kde ho každý, kdo přijížděl průlivem, ještě lépe viděl, ale tím méně jej bylo vidět z ostrova.



## KAPITOLA 21

*Tak večer se skončil den,  
i sýr je opět uložen,  
a pánve znovu leštěné,  
v pořádku visí na stěně.*

COTTON

Když Mabel kráčela za Jennií, připadalo jí zvláště, že druzí jsou tak klidní, a přitom teď na ní spočívala zodpovědnost za jejich životy nebo smrt. Věděla, že je nedonutí k ostražitosti, jestli jim nesvěří tajemství své porady s Rosou. Viděla, že musí jednat opatrněji a prozíravěji, než byla zvyklá, zvláště za takových okolností.

Řekla Jennii, aby přenesla nutné věci do srubu a důtklivě jí uložila, aby za dne nikam daleko nechodila. Nevysvětlila jí proč. Řekla jen, že při procházce po ostrově zjistila určité známky, které jí vnukly obavu, že nepřítel zná lépe jejich postavení, než si mysleli, a že aspoň ony dvě by měly být připraveny schovat se při jakémkoliv poplachu. Mabel tuto ženu snadno polekala. I když to byla srdnatá Skotka, napjatě poslouchala všechno, co utvrzovalo její hrůzu před indiánskými krutostmi. Když Mabel viděla, že ji postrašila natolik, aby byla opatrná, přemluvila ji, aby se vojákům zatím nezmiňovala o jejích obavách. Chtěla zabránit řečem a dotazům, které by ji přivedly do rozpaků.

Strýce, desátníka a vojáky chtěla přimět k větší opatrnosti jiným způsobem. Naneštěstí v britské armádě by se nenašel pro nastávající těžký úkol nevhodnější muž než desátník M'Nab, který velel místo nepřítomného seržanta Dunhama. Byl to sice člověk rozhodný, po-

hotový, vyznal se na vojně a věděl, co je válka. Ale na druhé straně byl domýšlivý a povýšený k americkým rodákům.

„Můj otec vám uložil odpovědné velení, desátníku,“ řekla, když se jí podařilo zastihnout M'Naba trochu stranou. „Kdyby se nepřátelé zmocnili ostrova, byli bychom zajati, ale také oddíl, který je teď pryč, by jim asi padl do rukou.“

„To jsem nemusel jezdit až ze Skotska, abych tohle viděl,“ odpověděl M'Nab suše.

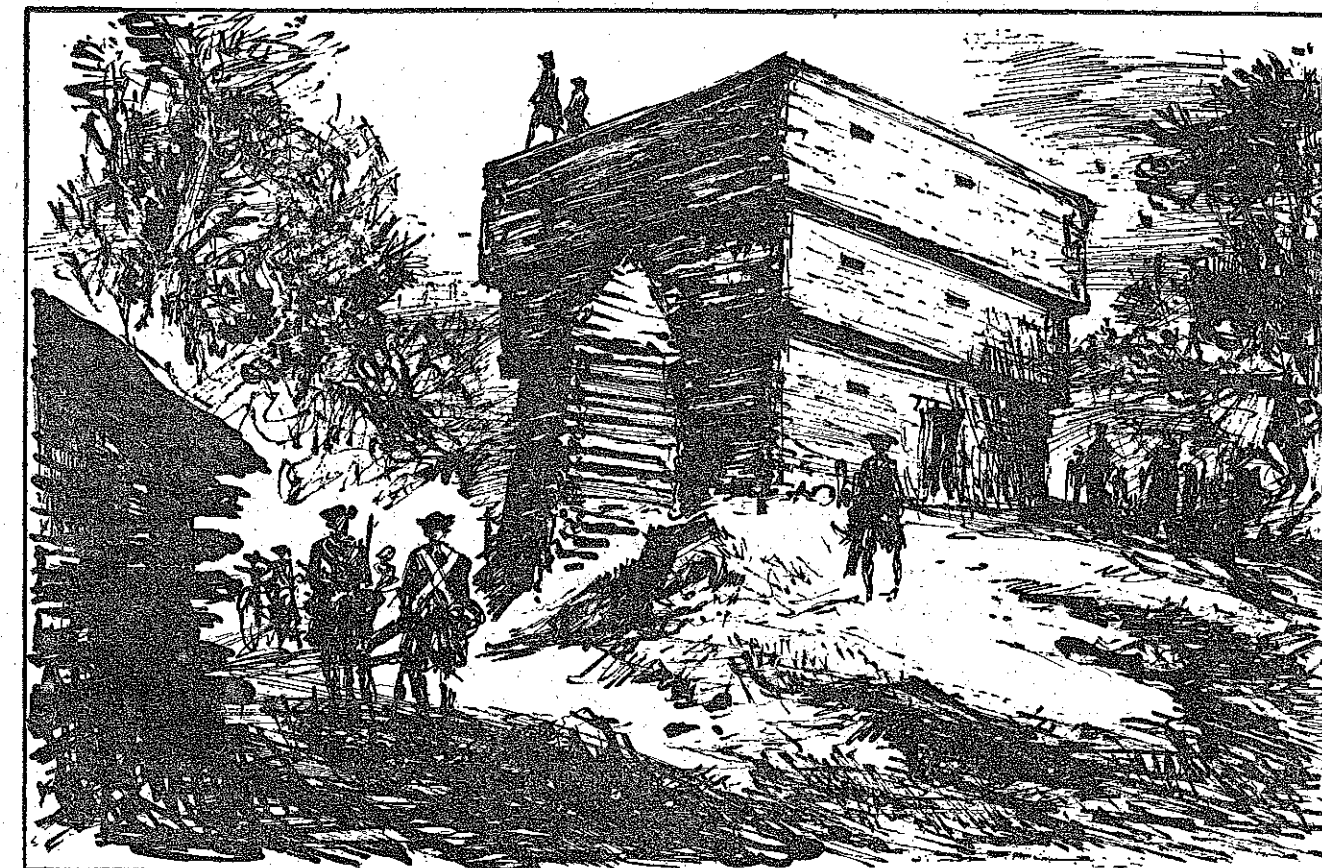
Mabel doufala, že se jí podaří odvést celou skupinu do srubu, aniž by musela prozradit, odkud se dověděla, že se musejí mít na pozoru.

„O tom nepochybuji, desátníku,“ poznamenala. „Často jsem slyšela o skotských hrdinech, kteří patřili mezi první na světě, jestli je pravda, co se o nich vypráví. Mají prý jako vojáci dvě výborné vlastnosti, odvahu a obezřelost. Jsem přesvědčena, že desátník M'Nab utvrdí tuto pověst a jistě nezklame důvěru mého otce, který mu svěřil velení na tomto ostrově i péči o svou dceru. Vím dobře, že spoléhá na vaši rozvahu, M'Nabe. Očekává od vás, že budete hlavně bránit srub.“

„Jestli si myslí, že budu hájit čest našeho pluku za trámy srubu, mohl tu zůstat a velet sám. Řeknu vám otevřeně: se skotskou ctí se nesrovnává vyklízet bojiště ještě před bitvou. Jsme zvyklí na boj šavlí a rádi stojíme nepříteli tvář v tvář. Tenhle americký způsob boje v pevnostech a tvrzích, který je teď tak oblíben, jednou zkazí pověst vojáka Jeho Veličenstva a zničí i jeho odvahu.“

„Správný voják nepohrdá opatrností. I major Duncan, kterému se statečností nikdo nevyrovná, je známý svou starostí o vojáky.“

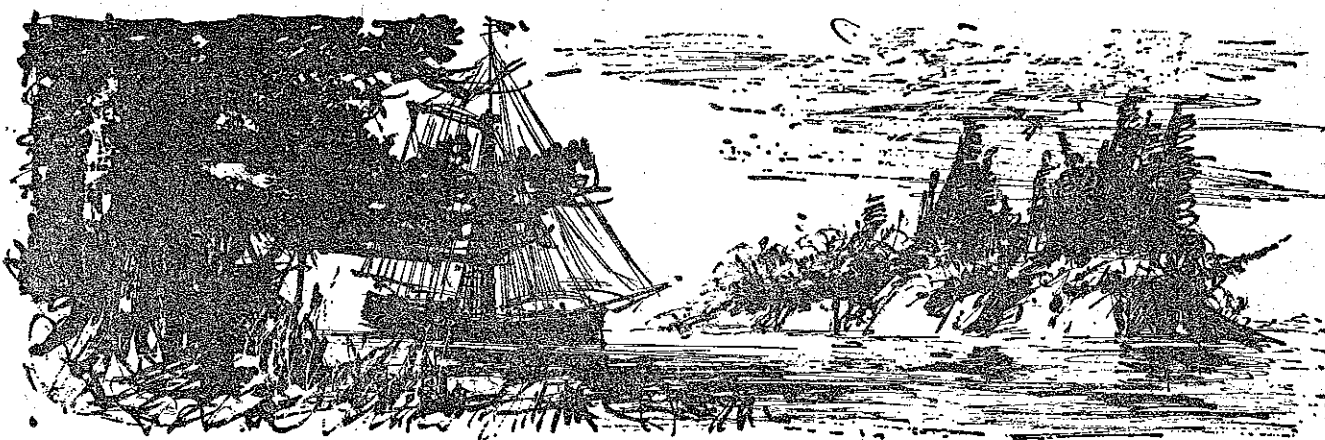
„Lundie má svoje slabosti, v lesní válce s puškami zapomíná na boj šavlí a na naše planiny. Ale slečno



Dunhamová, věřte starému vojákovvi, který už má za sebou pětapadesátku! Nepříteli dodáte nejvíc odvahy, když mu ukážete, že se bojíte; fantazie vašich Američanů tak nafoukla každé nebezpečí, které hrozí v indiánské válce, že vojáci vidí divocha za každým křovím. My Skoti pocházíme z holých pahorkatin, proto se nepotřebujeme schovávat a spoléhat na úkryty. Uvidíte, slečno Dunhamová...“

Tu se desátník vymrštil do vzduchu, dopadl na

obličej a převálil se na záda. Stalo se to tak náhle, že Mabel sotva zaslechla ostré třesnutí pušky, která prostřelila desátníkovo tělo. Mabel nevykřikla — ani se nezachvěla. Neměla čas na sebemenší projev slabosti, všechno se zběhlo tak rychle, hrozně a nečekaně. Naopak, vedena přirozeným pudem, přiskočila, aby svému společníkovi pomohla. M'Nabovi zbývalo ještě tolik života, aby si uvědomil, co se stalo. Měl překvapený výraz člověka zaskočeného smrtí a Mabel si



později v klidnějších chvílích myslívala, že jeho tvář mluvila o pozdní lítosti zatvrzelého, tvrdohlavého viníka.

„Pospěšte co nejrychleji do srubu,“ zašeptal M'Nab, když se nad ním Mabel naklonila, aby zaslechla ještě jeho poslední slova.

Tu si teprve uvědomila, co se děje, a že musí jednat. Pohlédla na tělo u svých nohou a viděla, že desátník už nedýchá. Dala se na útek. Za pár minut doběhla ke srubu, ale vojáková žena Jennie, která v slepém strachu myslela jen na svou bezpečnost, jí zabouchla dveře přímo před obličejem. Zatímco křičela, aby jí Jennie pustila dovnitř, uslyšela ještě asi pět nebo šest výstřelů. Ale Jennie byla střelbou tak postrašená, že nebyla schopna otevřít závory, které předtím tak rychle dovedla zastrčit. Trvalo aspoň minutu, než dveře, do nichž se Mabel opírala, váhavě pootevřela. Štíhlá Mabel proklouzla dovnitř, jakmile byla mezeza jen tak široká, aby prošla. Teprve pak jí přestalo bušit srdce. Ovládla se natolik, že mohla promyšleně jednat. Místo aby pomohla své přítelkyni, která se křečovitě snažila dveře zas zavřít, držela je tak dlouho otevřené, dokud se nepřesvědčila, že nikdo z celé skupiny není nablízku a že se nikdo nesnaží dostat dovnitř. Teprve potom dovolila zavřít. Jednala a přikazovala teď klidněji a věcněji. Zastrčila jen jednu závoru. Nařídila Jennii, aby stála u dveří a otevřela, kdyby někdo z jejich přátel chtěl dovnitř. Sama vystoupila po žebříku do horní místnosti, odkud mohla střílnami vidět po celém ostrově, pokud tomu nebránily okolní stromy. Povzbudila ještě svou družku, aby se vzchopila, a sama začala pozorně prohlížet okolí srubu.

V první chvíli byla překvapena, že nevidí na ostrově živou duši, přítele ani nepřitele. Neviděla ani Francouze, ani Indiány, ale bílý rozplývající se obláček, hnaný větrem, jí prozrazoval, z které strany je může čekat. Výstřely přišly z ostrova, odkud připlula Červnová rosa, ale Mabel nedovedla říci, jestli je nepřítel tam nebo jestli se už vylodil na jejich ostrově. Šla ke střílně, odkud mohla vidět místo, kde ležel M'Nab. Zamrazilo ji, když spatřila nedaleko něho i ostatní tři vojáky, zřejmě mrtvé. Jakmile nastal poplach, rozběhli se všichni tři ke středu ostrova a byli téměř současně zabiti neviditelnými nepřáteli, které desátník podceňoval.

Nebylo vidět ani Capa, ani poručíka Muira. Mabel prohlížela s tlukoucím srdcem každou mýtinu mezi stromy a vystoupila až do nejvyššího patra srubu, do jeho podkroví, odkud mohla přehlédnout celý ostrov, pokud to dovoloval porost, ale neměla větší štěstí.

Očekávala, že uvidí strýcovo tělo v trávě jako těla vojáků, ale nikde je nenalezala. Obrátila se k zátoce a shledala, že člun je dosud přivázan ke břehu. Myslela si, že nějaká nehoda zabránila Muirovi, aby ustoupil touto cestou. Ostrov byl tichý jako hrob. Pokryt mrtvými těly byl děsivý a zvláštní.

„Prosím vás, slečno Mabel,“ zvolala Jennie zdola, „povězte mi, jsou naši lidé naživu? Zdá se mi, že slyším sténání, které pořád slábne. Mám strach, že je Indiáni všechny zabili!“

Mabel si uvědomila, že jeden z vojáků je Jenniin manžel. Otřásla se při myšlence, jaký žal by se mladé ženy zmocnil, kdyby se náhle dovedla o jeho smrti. Ani sténání nedávalo mnoho naděje. Mabel se bála, že spíš někde nařiká její strýc, kterého nebylo vidět.

„Musíme věřit v osud, Jennie,“ odpověděla, „a musíme udělat všechno, abychom se zachránily. Hlídej dveře a neotvírej nikomu, dokud ti neřeknu.“

„Ach, povězte mi, Mabel, jestli někde nevidíte Sandyho? Jen kdybych mu mohla říci, že jsem v bezpečí, ten dobrák by byl klidnější, ať už je na svobodě, nebo v zajetí.“

Sandy byl Jenniin muž. Ležel mrtev přímo proti střílně, kterou se Mabel dívala.

„Neříkáte mi, jestli Sandyho vidíte,“ opakovala netrpělivě Jennie, když Mabel mlčela.

„Několik našich lidí se shromáždilo kolem M'Nabova těla,“ odpověděla Mabel; připadalo jí jako rouhání, aby říkala přímo nepravdu za tak hrozných okolností. „Je Sandy mezi nimi?“ zeptala se Jennie chraptivým, naléhavým hlasem, z něhož zněl strach.

„Myslím, že tam je; vidím jednoho, dva, tři, čtyři, všichni mají červené kabáty.“

„Sandy!“ zvolala žena jako šilená, „proč se nestaráš o sebe, Sandy? Pojď hned sem, člověče, a buď u své ženy! Teď není čas na hloupou poslušnost a vaši bláznovskou čest! Sandy! Sandy!“

Mabel slyšela, jak Jennie odstrčila závoru. Dveře zaskřípěly. V rozpacích, ne-li v hrůze, zůstala přitisknuta ke střílně a za okamžik uviděla Jennii, jak spěchá křovinami k hloučku mrtvých. Za chvíli byla na osudném místě. Byla to pro ni náhlá a nečekaná rána, ač se zdálo, že v divoké a pološílené hrůze ani nechápe, co se stalo. Počínala si jako pomatená, jako by všechno byl jen omyl a jako by si myslila, že muži žertují s jejím strachem. Chytila svého manžela za ruku, která byla ještě teplá, a přitom jí připadalo, že mu na rtech pohrává úsměv. „Proč si zahráváš se životem, Sandy?“ křičela a táhla jej za ruku. „Vždyť vás ti ztracení Indiáni všechny povraždí; buďte rozumní a pojďte do srubu! Rychle, rychle, neztrácejte drahé minuty!“

Zoufale trásla manželem a snažila se otočit mu hlavu, až jí malý otvor v spánku, kudy prolétla kulka, a několik kapek krve na pokožce prozradily, proč muž mlčí. Když pochopila hroznou pravdu, spráskla ruce a vykřikla tak pronikavě, že jí bylo slyšet po všech sousedních ostrovech. Pak klesla zvolna na mrtvého vojáka. Hned nato se rozlehl ze všech křovin hrůzostrašný válečný ryk. Asi dvacet divochů, budících hrůzou svým pomalováním a svými ozdobami, se vyřítilo ven. Hořeli touhou po skalpech. V jejich čele byl Lučihlav. Tomahavkem roztal hlavu omdlelé Jennii. Mabel stála bez hnutí a dívala se jako začarovaná na strašný výjev. Nemyslela na sebe ani na nebezpečí, které jí hrozilo. Když si konečně uvědomila, že celá louka, na které leželi padlí, je plná divochů jášajících nad úspěchem přepadu, napadlo ji, že Jennie odešla ze srubu a nechala za sebou otevřené dveře. Rozbušilo se jí srdce, protože to byla jediná hradba, která jí dělila od okamžité smrti. Skočila k žebříku a chtěla sestoupit dolů. Ale nebyla ještě na podlaze druhého patra, když uslyšela vrznout dveře. Pokládala se za ztracenou. Zděšená, avšak statečná dívka klesla na kolena a připravovala se na smrt. Sledovala rozbouřenými smysly každý zvuk dole. Když uslyšela, jak zaskřípaly závory upevněné uprostřed dveří a zapadly do veřejí, a to všechny tři, nikoliv jen jedna, jak předtím nařídila, aby mohla pustit strýce, když zavolal, znovu vstala a soustředěně poslouchala.

Fantazie jí v tomto hrozném okamžiku horečně pracovala. Nejprve si myslela, že do srubu vešel strýc, a již chtěla sestoupit po žebříku a vrhnout se mu do náručí. Ale hned jí zarazila myšlenka, že by to mohl být Indián, který zajistil dveře, aby ostatním zabránil vstoupit a mohl sám po libosti loupit. Dole bylo hluboké ticho. To nebyl hlučný, neposedný Cap. Spíš to vypadalo jako nepřátelská lest. Jako přítel mohl přijít jen Cap nebo ubytovatel. Mabel si nyní s hrůzou uvědomila, že jen oni tři zbyli z celé skupiny, jestliže ovšem je strýc s ubytovatelem naživu. To jí otřásl; další dvě minuty bylo ve srubu úplně ticho. Po celou tu dobu stála u paty horního žebříku. Příklon k otvoru do dolní místnosti byl v podlaze na protější straně. Mabel se upřeně dívala na toto místo,



protože každým okamžikem čekala, že uvidí strašnou divošskou tvář. Strach se jí brzy zmocnil natolik, že se rozhlížela, kam by se schovala. I kratičký odklad neodvratné pohromy byl úlevou. V místnosti stálo několik sudů. Mabel se skrčila za dva sudy a přitiskla oči k mezeře, kudy mohla stále pozorovat otvor v podlaze. Zdálo se jí, že zaslechla tiché harašení, jako by někdo vystupoval nahoru tak opatrně, že se tím sám prozrazoval. Pak uslyšela prasknutí, které určitě pocházelo od jedné příčky žebříku, neboť stejně zapraskala i pod její lehkou váhou, když vystupovala sama nahoru. Ještě nikdy v životě neposlouchala bystřeji, neviděla jasněji a nevnímala pohotověji. V otvoru ještě nebylo nic vidět, ale mimořádně citlivý sluch jí zřetelně říkal, že někdo je pouhých několik palců pod ním. Pak už jí pomohly oči, když zahlédly černé indiánské vlasy, které se vynořovaly tak pomalu otvorem nahoru, že připomínaly minutovou ručičku na hodinách. Pak se objevila rudá kůže a divošské rysy, až se konečně nad podlahou ukázal celý snědý obličej. Lidské tváři nesevědí, když ji není vidět celou. Mabel si představovala další hrůzy, když zahlédla pátrající divoké oči ve zvolna se vynořujícím obličejí. Ale když se nad podlahou ukázala celá hlava a Mabel se na ni podívala pozorněji, poznala něžnou, starostlivou, a dokonce hezkou tvář Červnové rosy.

## KAPITOLA 22

*Třebaže pouhý duch,  
nechci tě děsit ani oklamat,  
nýbrž tvou věrnost odměnit.*  
WORDSWORTH

Těžko říci, kdo měl větší radost, zda Mabel, která se bála, že spatří Lučihlava, a nyní vyskočila a rozběhla se doprostřed místnosti, aby uvítala jeho ženu, nebo Rosa, jež Mabel tak starostlivě a téměř beznadějně hledala a teď se přesvědčila, že dívka uposlechla její rady a je ve srubu. Objaly se a prostá tuskarorská žena se zasmála svým sladkým smíchem. Držela přítelkyni oběma rukama — teď si byla jista, že je alespoň na chvíli v bezpečí. „Srub pevný,“ řekla mladá Indiánka, „žádný skalp.“ „Ano, je pevný, Roso,“ odpověděla Mabel. Zachvěla

se přitom a mimoděk si zakryla oči, jako by chtěla zahnat obraz hrůz, které před nedávnem viděla.

„Prosím tě, Roso, řekni mi, jestli víš, co se stalo s mým strýčkem; dívala jsem se na všechny strany, ale neviděla jsem ho.“

„Není ve srubu?“ zeptala se Rosa s jistou dávkou zvědavosti.

„Není, jsem tady úplně sama. Jennie, která tu byla se mnou, vyběhla ven za svým manželem a zahynula.“

„Rosa ví, Rosa viděla; bylo to zlé, Lučihlav nelituje žádnou ženu; nemá soucit ani se svou.“

„Ach, Roso! Ale nehrozí ti aspoň smrt.“

„Nevím, Lučihlav mě zabije, jestli se všechno doví.“

„Prozřetelnost tě ochrání, Roso. Musí tě chránit, protože máš se mnou soucit. Řekni mi, co mám dělat; je chudák můj strýc ještě živ?“

„Nevím, Slaná voda má člun, možná že ujel.“

„Člun je ještě na břehu, a nikde jsem neviděla ani strýce, ani ubytovatele.“

„Nezabili je, Rosa by to viděla. Schovali se! Rudoch se schovává, není to hanba ani pro bledou tvář.“

„Nebojím se o ně kvůli hanbě, bojím se z jiného důvodu. Váš útok byl tak strašně rychlý, Roso.“

„Tuskaror!“ odpověděla Rosa s vítězným úsměvem. Radovala se z obratnosti svého manžela. „Lučihlav velký bojovník!“

„Jsi příliš dobrá a něžná pro takový život, Roso. Nemůžeš být přece šťastná, když vidíš takové věci!“

Tvář Červnové rosy se zachmuřila a Mabel se zdálo, že jí v očích zajiskřilo jako divošskému náčelníku, když odpověděla:

„Yankeeové příliš lační, vzali si všechna loviště. Ženou šest národů od vycházejícího slunce k půlnoci; zlý král, zlý lid. Bledé tváře velmi zlé.“

Mabel věděla už tenkrát, že je v těch slovech hodně pravdy, i když při svém vzdělání chápala, že v této věci jako v tisíci jiných je král haněn za skutky, o kterých pravděpodobně ani neví. Cítila, že výčitka je oprávněná, a nepokoušela se nic namítat. Vrátila se v myšlenkách zas k svému postavení.

„A co mám dělat, Roso?“ zeptala se. „Nebude to dlouho trvat a tvoji lidé napadnou tento srub.“

„Srub pevný — žádný skalp.“

„Ale brzo objeví, že ve srubu není žádná posádka, jestli to dosud nevědí. Sama jsi mi řekla, kolik je lidí na ostrově, a jistě ses to dověděla od Lučihlava.“

„Lučihlav ví,“ odpověděla Rosa a zvedla šest prstů, aby ukázala počet mužů. „Všichni rudí to vědí. Už ztratili čtyři skalpy, dva je ještě mají.“

„Nemluv o tom, Roso, krev mi tuhne při tom hrozném pomyslení. Tvoji lidé nemohou vědět, že jsem

ve srubu sama. Myslí si, že je se mnou strýc a ubytovatel. Mohou zapálit srub, aby je vyhnali. Oheň je prý velmi nebezpečný takovým stavbám.“

„Nezapálí srub,“ řekla Rosa klidně.

„To nemůžeš vědět, moje dobrá Roso, nemohu jim v tom zabránit.“

„Nezapálí srub. Srub pevný. Žádný skalp.“

„Ale pověz mi proč, Roso. Bojím se, že zapálí.“

„Srub mokrý — mnoho deště — klády čerstvé — neboť lehce. Rudoch to ví, je chytrý. Nezapálí srub, aby neřekl Yankeeům, že tu byli Irokézové. Otec se vrátí, neuvidí srub, nikoho nenajde. Ne, ne, Indiáni velmi chytrí; na nic nesáhnou.“

„Rozumím ti, Roso, a doufám, že předpovídáš správně, ale co můj drahý otec, zachrání se — nebo už je mrtev či zajat?“

„Neublížili otci — nevědí, kam odešel — voda ne nechává stopy, rudoch nemůže za ním. Nespálí srub — srub dobrý, žádný skalp.“

„Myslíš, že tady vydržím v bezpečí, dokud se otec nevrátí?“

„Nevím, dcera uvidí, až se otec vrátí.“

Mabel se polekala, když viděla, jak při těchto slovech blýsklo mladé Indiánce v černých očích. Zmocnil se jí nepříjemný pocit, že se Rosa snaží před ní něco skrýt, co asi prospěje Indiánům, ale povede k záhubě jejího otce a jeho oddílu. Chtěla změnit předmět hovoru, když jí najednou zabušení na dveře zas připomnělo bezprostřední nebezpečí.

„Jdou!“ vykřikla. „Roso, možná že je to můj strýc nebo ubytovatel. Nemohu tam nechat ani Muira!“

„Proč se nepodíváš, je tu dost střílen, uvidíš.“

Mabel poslechla. Šla k jedné ze střílen vyříznutých v přečnívajících částí budovy, odkud bylo vidět dolů, opatrně zvedla špalík, který obvykle zakrýval malý otvor, a podívala se, co se děje u dveří. Hrůzou změněná Mabelina tvář řekla Rose, že dole jsou její soukmenovci.

„Rudoch,“ řekla Rosa a varovně zdviženým prstem jí připomněla, aby byla opatrná.

„Čtyři, jsou strašlivě pomalovaní a nesou si krvavé trofeje. Lučihlav je mezi nimi.“

Rosa šla do rohu místnosti, kde bylo uloženo několik pušek. Vzala jednu do ruky, ale zarazila se, když Mabel jmenovala jejího muže. Byl to však jen okamžik, neboť hned šla ke střílně a byla by vystrčila hlavě, kdyby jí Mabel, které se zmocnil přirozený odpor k něčemu takovému, nebyla chytila za paži.

„Ne, ne, Roso!“ řekla. „Nesmíš střílet na vlastního muže, raději sama zemřu.“

„Rosa neublíží Lučihlavovi,“ odpověděla její ochrán-

kyně a lehce se zachvěla, „neublíží Indiánům. Nechce střílet, jen polekat.“

Mabel pochopila, co Rosa zamýšlí, a už jí nebránila. Indiánka prostrčila hlavě střílnou. Hleděla vzbudit hlukem co nejvíc pozornosti, pak stiskla kohoutek. Sotva vyšla rána, zahrnula Mabel svou přítelkyni výčitkami za čin, který jí měl jen prospět.

„Říkala jsi, že nechceš střílet, a mohla jsi zabít vlastního muže.“

„Všichni utekli, dřív než Rosa vystřelila,“ odpověděla se smíchem. Šla k jiné střílně, aby se podívala na svoje druhy, a rozsmála se ještě srdečněji. „Podívej — všichni zalezli. Myslí si, že je tady Slaná voda a ubytovatel. Teď si dají pozor!“

Rosa odložila pušku a sedla si vedle bedny, na kterou klesla Mabel, přemožena rozčilením, které provází stejně radost jako žal. Dívala se upřeně na ní a dívce se zdálo, že její tvář vyjadřuje krutost i starost.

„Lučihlav velký bojovník,“ řekla Tuskarorova žena.

„Všechny dívky v kmeni se za ním ohlížejí. Krásná bledá tvář má také oči?“

„Roso! — Co to znamená — proč se tak díváš? Co chceš říci?“

„Proč ses tak bála, že Rosa zastřelí Lučihlava?“

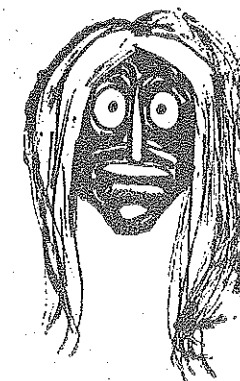
„Nebylo by strašné, kdyby žena zabila vlastního muže? Ne, Roso, raději bych sama zemřela.“

„Je to pravda?“

„Pravda, Roso, přísahám — na nic jiného jsem nemyslela. Ne, ne! Dnes už jsem zažila tolik hrůz a nechtěla jsem, aby jí ještě přibylo. Co jiného sis myslila?“

„Rosa neví. Ubohá tuskarorská žena je velmi pošetilá. Lučihlav velký náčelník, všechno vidí. Mluví ze spaní o krásné bílé tváři. Velký náčelník miluje mnoho žen.“

„Může mít náčelník ve vašem kmeni víc než jednu ženu, Roso?“



„Má tolik, kolik uživí. Velký lovec se často žení. Lučihlav má teď jen Rosu. Ale dlouho se díval na krásnou bledou tvář, dlouho ji viděl, hodně s ní mluvil.“ Mabel to věděla a během jejich cesty jí to působilo mnohé rozpaky. Ale otrásla se při této narážce z úst Lučihlavovy ženy. Věděla, že zvyky a názory hrají v těchto věcech velkou roli. Ale kromě trýznivého a trapného pocitu, že je nechtěně soupeřkou Indiánovy ženy, měla strach, že žárlivost bude nyní špatnou zárukou její bezpečnosti. Uklidnila se, když se dobře podívala na Rosu; upřímná tvář této prosté indiánské ženy prozrazovala hoře ze zklamané lásky, ale ani nejnedůvěřivější oko by nevyčetlo z tohoto poctivého obličejce zradu nebo nenávisť.

„Nezradíš mě, Roso?“ zeptala Mabel a stiskla jí ruku v návalu čisté důvěřivosti. „Jsem žena jako ty, nedovolíš, aby mě zabili tomahavkem?“

„Žádný tomahavk. Lučihlav nedovolí. Jestli se má Rosa dělit o Lučihlava, chce s tebou.“

„Ne, Roso, moje náboženství i moje city to zakazují. Ale kdyby mně bylo souzeno stát se ženou Indiána, nikdy bych tě nevytlačila z tvého místa ve vigvamu.“

Rosa neodpověděla, ale v jejím pohledu bylo štěstí i vděčnost. Věděla, že málokterá, snad žádná indiánská dívka, kterou Lučihlav zná, se jí nevyrovná krásou a přitažlivostí. A kdyby si Lučihlav vzal třebaš

tucet žen, žádné jiné než Mabel by se nebála. Její půvab, vábnost, laskavost a ženská jemnost v ní budily lásku, kterou nezchladila ani žárlivost, spíš ji ještě rozněcovala. Tento silný cit byl jedním z podnětů, že se odvážila tak velkého nebezpečí, aby zachránila domnělou soupeřku před chystaným útokem.

Rosa ženským smyslem vycítila, že se Mabel Lučihlavovi líbí.

Ale místo co by ze žárlivosti svoji sokyni nenáviděla jako žena, která není ochotna ustoupit mužově rozmaru, dlouho sledovala pohledy a chování krásné bílé tváře, a až když nenašla nic pohoršujícího, naopak všechno jen budilo její lásku, začala mít Mabel tak ráda a tak se jí obdivovala, že její náklonnost, i když jiného druhu, byla stejně silná jako city jejího manžela. Lučihlav jí sám poslal, aby varovala Mabel před blízcím se nebezpečím, ale nevěděl, že se vplížila na ostrov za zády útočníků a že je teď zabarikádována v tvrzi s předmětem jejich společné starosti.

Myslel si naopak, jak jeho žena uhodla, že s Mabel je v srubu Cap a ubytovatel a že oni se pokusili ho zahnat s jeho společníky.

„Rose je velmi líto, že se Lilie“ — tak nazývala Červnová rosa naši hrdinku ve své obrazné řeči —

„nechce stát ženou Lučihlava. Jeho vigvam je velký

a velký náčelník potřebuje ženy, aby ho naplnil.“  
„Děkuji ti, Roso, za tvou náklonnost, ale my, bílé ženy, si to tak nepředstavujeme,“ odpověděla Mabel a zasmála se, přestože byla v tak hrozném postavení.  
„Asi se tak jako tak nebudu nikdy vdávat.“

„Musíš si najít dobrého muže,“ řekla Rosa, „vzít si Sladkou vodu, když nechceš Lučihlava.“

„Roso, nemluvme radši o tom, vždyť ani nevím, jestli za hodinu budu ještě žít. Tak ráda bych věděla, jestli je můj strýc živ a zdrav.“

„Rosa se podívá.“

„Můžeš? — Chceš? — Nebudeš v nebezpečí, když tě uvidí na ostrově? Vědí o tobě bojovníci? Nebude jim nepříjemné, že je s nimi žena na válečné stezce?“ Mabel ze sebe vychrlila tyto otázky, protože se bála, že nedostane odpověď, kterou by si přála. Zdálo se jí podivné, že by Rosa přišla s Indiány. Ačkoliv to bylo velmi nepravděpodobné, myslela si, že jela tajně ve vlastní kanoi za Irokézi a přistála na ostrově dřív než oni, aby ji varovala, a tím jí asi zachránila život. Ale to všechno byl omyl, jak jí nyní Rosa svým jednoduchým způsobem pověděla.

Lučihlav, ačkoliv byl náčelníkem, nebyl zadobře s vlastním kmenem. Spolupracoval nějakou dobu s Irokézi a dobře se s nimi shodoval. Měl svůj stálý vigvam, ale pobýval v něm zřídka. Předstíral přátelství Angličanům a celé léto byl naoko v jejich službách, ale ve skutečnosti pracoval pro Francouze. Jeho žena ho provázela na jeho četných cestách; většinou konali dlouhé plavby v kanoi. Nebylo tajemstvím, že slouží společně, a Lučihlav zřídka cestoval bez ní. Když jí to Rosa vysvětlila, přestala se Mabel už o ni bát a přála si, aby přítelkyně vyšla ven a vyzvěděla něco o osudu strýce Capa. Domluvily se, že Rosa odejde v příhodné chvíli ze srubu.



Prohlížely si nejdříve z různých střílen ostrov, pokud bylo možno jej přehlédnout, a zjistily, že dobyvatelé vyloupili chaty, zmocnili se potravin a chystají se k hostině. Většina zásob byla ve srubu, ale kořist v chatách Indiány uspokojila za útok, který je stál tak málo. Odstranili už mrtvá těla a zbraně zabítených položili na hromadu poblíž místa, které si vybrali k oslavě. Rosa tvrdila podle určitých znamení, kterým jen ona rozuměla, že mrtvé odnesli do houští, kde je buď zahrabali, nebo dobře ukryli. Budov na ostrově se dobyvatelé nedotýkali, protože se chystali, že vlákají seržantův oddíl do pastí, až se bude vracet. Rosa ukázala své družce muže v koruně stromu. Byla to hlídka, která měla dát včas znamení, kdyby se blížila nějaká loď, třebaže výprava teprve nedávno odjela a jen nějaká nečekaná příhoda by ji tak brzo přivedla zpět. Zdálo se, že nemají v úmyslu zaútočit na srub. Naopak, jak říkala Rosa, podle všech známek měli Indiáni v úmyslu srub jen obléhat, dokud se nevrátí seržant s oddílem, protože by každá známka útoku na tvrz varovala Stopařův zkušený zrak. Člun však zajistili a odvěkli do zátoky, kde ukryli v křovinách svoje kanoi.

Rosa řekla, že teď půjde za svými přáteli, neboť byla zvláště příhodná chvíle, aby opustila srub. Mabel pocítila trochu nedůvěry, když sestupovaly po žebříku. Ale hned se zastyděla, protože to bylo nedůstojné a k přítelkyni to bylo nespravedlivé. Když se octly dole, zas už Rose věřila. Co nejopatrněji odsunovaly závory. Když otvíraly poslední závoru, postavila se Rosa tak, aby mohla vyjít. Pak otevřely dveře jen tak málo, aby prošlo lidské tělo, a Rosa vyklouzla mezerou ven. Mabel zas prudce zabouchla; srdce jí hlasitě tlouklo, když zasouvala závoru. Teprve pak se cítila bezpečna a ostatní dvě závory zastrkovala



už klidněji. Když dveře zajistila, vystoupila do prvního poschodí, odkud mohla vidět, co se děje. Míjely dlouhé, smutné hodiny a Mabel nedostávala od Rosy žádnou zprávu. Slyšela ječet divochy. Zpili se kořalkou a přestali být opatrní. Jen chvílemi zahlédla střílnami jejich zběsilé řádění. Nad tím, co viděla a slyšela, by jí byla tuhla krev v žilách, kdyby nedávno nebyla svědkyní výjevů mnohem strašnějších. Kolem poledne měla dojem, že vidí na ostrově bělocha, ačkoliv ho ze začátku podle oděvu a divokého vzezření pokládala za nového divocha. Ale

když si prohlédla jeho obličej, který byl sice od přírody snědý a opálený sluncem, ujistila se, že je to opravdu běloch. Bylo jí najednou lehčeji: nablízku byl člověk jako ona a v největší nouzi by se k němu mohla uchýlit o pomoc. Ubohá Mabel nevěděla, jak malý vliv mají běloši na své spojence, jakmile ucítí pach krve, ani jak málo jim mohou zabránit v jejich krutostech. Den jí připadal dlouhý jako měsíc. Pochopila, že Rosa uvažovala správně a že je velmi pravděpodobná její domněnka, že se divoši srubu nedotknou, dokud se nevrátí její otec, aby ho vlákali do pastí. Už se nebála oka-

mžitého nebezpečí. Do budoucna však měla pramalé naděje a začala přemýšlet o tom, jak ji zajmou. V takových chvílích se jí zjevoval v pozadí myšlenek neustále Lučihlav a jeho urážlivý obdiv. Věděla, že zajatkyně, které Indiáni nepobijí, obvykle odvedou do svých vesnic a udělají z nich svoje ženy. Nejednou tyto ubožačky strávily zbytek života ve vigvamech svých dobyvatelů.

Dokud bylo světlo, byla Mabel jen polekaná. Ale když se nad ostrovem začalo stmívat, zmocňovala se jí hrůza. V té době se Indiáni úplně rozdivočeli, protože se zmocnili všech lihovin, které zbyly po Angličanech, ječeli a zmítali se jako posedlí. Jejich francouzský vůdce je marně krotil. Proto z opatrnosti odjel na sousední ostrov, kde měl chatrč a kde byl dost bezpečný před svými přáteli, kteří se mohli dopustit výstřelků. Ale než odešel z ostrova, podařilo se mu s nebezpečím života uhasit oheň. Schoval také náčiní, kterým by jej mohli divoši znovu rozdělát. Tím chtěl zabránit, aby nespálili srub. Budova musela stát, jestliže se měly zdařit další plány. Byl by rád odstranil všechny zbraně, ale to nešlo, protože bojovníci lpěli na svých nožích a tomahavcích — byla to u nich otázka cti. Odnést jen pušky a nechat jim jejich vlastní zbraně, jichž užívali při takových šarvátkách, nemělo smysl. Brzy se ukázalo, jak bylo rozumné, že uhasil oheň. Sotva odešel, skutečně jeden z bojovníků navrhl, aby zapálili srub. Lučihlav se vytratil z hloučku opilců, když viděl, že ztratili rozum. Vybral si jednu z chatrčí a natáhl se do slámy. Po dvou nocích, které probděl na číhané, si musel odpočinout. A tak mezi Indiány nezůstal nikdo, komu by na Mabel záleželo, a také o ní asi nikdo nevěděl. Návrh opilého Indiána přijalo asi deset jeho druhů, kteří byli stejně opojení a suroví, s nadšeným řevem. Pro Mabel to byl strašný okamžik. Indiáni byli tak podroušení, že už je pušky v tvrzi nelekal, jen si matně vzpomínali, že ve srubu jsou lidé, ale to je je tím víc popouzelo. S řevem poskakovali k budově jako hejno ďáblů. Alkohol, který vypili, je zatím jen rozvášnil, ještě je úplně neporazil. Nejprve zaútočili všichni najednou na dveře, ale pevná stavba, zbudovaná ze silných klád, odolala. Ani sto lidí dohromady by nic nedokázalo. To však Mabel nevěděla. Srdce jí bilo až v krku, když slyšela nové a nové údery. Ale pomalu se ujistila, že dveře vzdorují těmto útokům, jako by byly z kamene. Netřásl se a nepovolovaly, jen lehkým skřípěním těžkých závěsů prozrazovaly, že nejsou součástí stěn. Mabel zas nabyla odvahy a v nejbližší přestávce se podívala střílnou dolů, aby zjistila, jak velké je nebezpečí. Mlčení,

které si nedovedla vysvětlit, pobízelo její zvědavost. Toho, kdo ví, že mu hrozí bezprostřední nebezpečí, nejvíc rozčiluje, když se nemůže přesvědčit, jak je blízké.

Mabel viděla, jak dva nebo tři Irokézové prohrabují popel, kde našli několik žhavých uhlíků a pokusili se jimi rozdělát oheň. Pracovali se zájmem, podněcování vyhlídkou na pustošení, a protože měli cíl před očima. Pomáhal jim zvyk, a proto si počínali rozumně a svorně. Běloch by byl dávno ustal v zoufalém pokusu rozdělát oheň uhlíky, jež vytáhli z popela jako pouhé jiskry. Ale tito synové lesů mají zkušenosti neznámé v civilizovaném světě. Jen oni věděli, kde najít pár suchých lístků, pomocí nichž nakonec oheň rozžehli. Přiložili pak několik drobných větévek a byli hotovi. Když se Mabel postavila ke střílně, Indiáni už vršili u dveří hranici klestí. Viděla, jak podpalují chrastí, jak plamen skáče z větve na větev a jak celá hranice praská a plápolá čilým plamenem. Divoši spustili vítězný ryk a ustoupili ke svým druhům. Byli přesvědčeni, že začalo dílo zkázy. Mabel se dívala dolů a nemohla se odtrhnout. Strach z šířícího se ohně byl stále větší. Když vzplála celá hranice, stouply jí plameny až k očím a musela couvat. Když se zastavila u protější stěny, kam až ve strachu ustoupila, vrazily ohnivé jazyky do místnosti otvorem střílny, kterou nepřiklopila. Ozářily stěny i zoufalou Mabel. Dívka si myslela, že přišla její poslední hodinka. Dveře, jediná cesta, kudy mohla ustoupit, byly s ďábelským důmyslem zataraseny ohnivou hranicí. Zavřela oči a nějakou chvíli nemyslela už na nic. Ale příliš lpěla na životě, než aby na něj úplně zapomněla. Když zas mimoděk otevřela oči, viděla, že plamen v místnosti už neplápolá. Ale dřevo kolem malého otvoru se vznalo a oheň pomalu stoupal vzhůru, neboť jej proud vzduchu vtahoval dovnitř. V koutě stál sud s vodou. Mabel, jednajíc spíš pudem než rozumem, nabrala džbán vody a chvějící se rukou ji vytila na doutnající dřevo. Podařilo se jí na tomto místě oheň uhasit. Pro kouř se zas několik minut nemohla dívat. Když se znovu podívala, rozbušilo se jí srdce nadějí a radostí. Zjistila, že hromada hořícího klestí byla rozmetána a že trámy dveří byly polity vodou; dosud doutnaly, ale nehořely.

„Kdo je tam?“ řekla Mabel, sklonivši hlavu k otvoru střílny. „Či přátelskou ruku mi Prozřetelnost poslala na pomoc?“

Dole bylo slyšet lehký krok a jemné zabušení na dveře, které sotva zachvělo kování silných dveřních trámů.

„Kdo chce dovnitř? Jsi to ty, drahý strýčku?“

„Není tu Slaná voda. Jen sladká voda z řeky svatého Vavřince uhasila oheň. Otevři rychle, musím dovnitř.“ Mabel nikdy lehčeji, rychleji a pohotověji nesestupovala po žebříku a neodsouvala závory, její pohyby byly energické a hbité. Myslela jen na útek. Otevřela prudce a neopatrně. V prvním návalu chtěla vyběhnout na vzduch a v slepé naději opustit srub. Ale Rosa jí v tom zabránila. Vešla a rozvázně za sebou zavřela, než dovolila prudké Mabel, aby ji objala.

„Děkuji ti, Roso,“ zvolala vroucně Mabel. „Prozřetelnost tě posílá, ty jsi můj strážný anděl.“

„Neobjíměj tak silně,“ odpověděla tuskarorská žena. „Bledé tváře buď pláčou, nebo se jen smějí. Nech Rosu zavřít závory.“

Mabel se uklidnila. Za chvíli už zase seděla ruku v ruce v horní místnosti. Všechna nedůvěra se rozplynula.

„Teď mi pověz, Roso,“ začala Mabel, když jedna druhou objaly, „viděla jsi chudáka mého strýce nebo jsi o něm aspoň slyšela?“

„Neviděla. Nikdo ho neviděl, nikdo o něm neslyšel, nikdo nic neví. Myslí, že utekl do řeky, nenašli ho. Ubytovatel také pryč. Dívala jsem se, dívala — ale neviděla jednoho ani druhého.“

„Jsem šťastná! Jistě unikli, i když nevíme jak. Zdálo se mi, že jsem viděla Francouze na ostrově, Roso.“

„Ano, přišel francouzský kapitán, ale zas odešel; mnoho Indiánů na ostrově.“

„Ach, Roso, Roso, nebylo by možné nějakým způsobem varovat mého tatínka, aby nepadl do rukou nepřátel.“

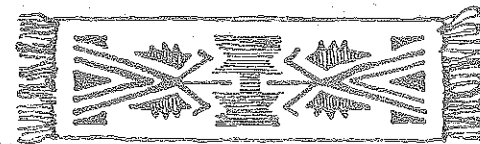
„Nevím, myslím, že bojovníci číhají v záloze a Yankeeové ztratí skalpy.“

„Ach, Roso, když jsi udělala tolik pro dceru, neodmítneš pomoc jejímu otci?“

„Rosa nezná otce, nemá ráda otce. Rosa pomáhá svým lidem, pomáhá Lučihlavovi — muž má rád skalpy.“

„Roso, to nejsi ty. Nemohu, nechci tomu věřit, že chceš vidět vraždění našich lidí.“

Rosa se podívala tmavými očima klidně na Mabel. Na okamžik byl její pohled tvrdý, ale brzy zas měla v očích jen smutný soucit.



„Lilie je Yankeečka?“ řekla Rosa tázavě.

„Jistě, a jako yankeeská dívka bych chtěla zachránit svoje krajany před povražděním.“

„Ano, správně, jestli můžeš. Rosa není Yankeečka. Rosa je Tuskarorka — manželka Tuskarora, má tuskarorské srdce, miluje Tuskarory — patří k nim. Poběží snad Lilie k Francouzům, aby jim řekla, že její otec je chce porazit?“

„Asi ne,“ odpověděla Mabel a tiskla si dlaněmi bušící spánky, „asi ne, ale ty mi sloužíš, pomáháš mi — zachránila jsi mě, Roso! Proč jsi to udělala, když cítíš jen tuskarorsky?“

„Necítím jen jako Tuskarorka, cítím jako dívka, cítím jako žena. Mám ráda krásnou Lilii a nosím ji v srdci.“ Mabel se rozplývala v slzách a tiskla něžnou indiánskou ženu k srdci. Dlouhou chvíli nemohla mluvit, ale pak už hovořila klidněji a souvisleji.

„Pověz mi všechno, Roso, i to nejhorší,“ řekla. „Dnes vaši lidé oslavují, co chtějí udělat zítra?“

„Rosa neví, bojí se setkat s Lučihlavem, bojí se ho zeptat, myslí, že se skryjí, dokud se Angličané nevrátí.“

„Nebudou znovu útočit na srub? Viděla jsi, čeho jsou schopni, když chtějí.“

„Příliš mnoho rumu. Lučihlav spí, jinak se nikdo neodváží; francouzský kapitán odešel, nikdo se neodváží. Teď všichni spí.“

„Myslíš, že aspoň tuto noc jsem v bezpečí?“

„Všichni budou spát. Lilie je jako Rosa, všechno by udělala pro svoje lidi.“

„Jsem jako ty, Roso, jen kdyby mě má touha pomoci svým lidem učinila tak odvážnou, jako jsi ty.“

„Ne, ne!“ zašeptala Rosa. „Lilie nemá odvalu a Rosa by ji nepustila, kdyby ji měla. Matka Rosy byla jednou zajata a bojovníci pili rum. Matka je všechny zabila tomahavkem. Takové jsou indiánské ženy, když jejich lidé jsou v nebezpečí a chtějí skalpy.“

„Máš pravdu,“ odpověděla Mabel; otrásla se a mimoděk pustila ruku Červnové rosy. „Nejsem toho schopna. Nemám ani sílu, ani odvalu, ani si nechci poskvřít ruce krví.“

„Vím. Proto zůstaň, kde jsi — srub pevný — žádný skalp.“

„Myslíš, že jsem tady v bezpečí, aspoň dokud se můj otec nevrátí?“

„Vím to jistě. Ráno se nikdo neodváží sáhnout na srub. Poslouchej! Všude ticho — pijí rum, až jim hlava spadne, budou spát jako dřevo.“

„Nemohla bych utéci? Není na ostrově několik kanoi? Mohla bych si jednu vzít a odplout. Řekla bych otci, co se stalo.“



„Umíš pádlovat?“ zeptala se Rosa a podívala se kradmo na přítelkyni.

„Tak dobře asi ne jako ty, ale jistě tolik, abych byla do rána daleko z dohledu.“

„Co potom? — Umíš pádlovat šest — osm — deset mil?“

„Nevím; tak ráda bych varovala otce a skvělého Stopaře a ostatní před nebezpečím, které jim hrozí.“

„Máš ráda Stopaře?“

„Všichni ho mají rádi, kdo ho znají — měla bys ho ráda, ne, milovala bys ho, kdybys věděla, jak má dobré srdce.“

„Já ho vůbec nemiluji. Příliš dobrá puška — příliš dobré oko — zastřelil už mnoho Irokézů a bratru Červnové rosy. Jednou mu vezmeme skalp.“

„A já bych ho zachránila, kdybych mohla. V tom jsme proti tobě, Roso. Najdu si kanoi, až budou všichni spát, a odjedu z ostrova.“

„Nemůžeš, Rosa tě nepustí. Zavolá Lučihlava.“

„Roso! Přece mě nezradíš — nemůžeš mě vydat, když jsi tolik pro mne udělala!“

„Mohu,“ odpověděla Rosa. Naznačila jí rukou, že musí zůstat tady. Mluvila s Mabel vroucně a naléhavě jako nikdy předtím. „Zavolám nahlas Lučihlava. Žena jen jednou zavolá a bojovník se vzbudí. Rosa nedovolí Lili, aby pomáhala nepříteli — nedovolí Indiánovi, aby ublížil Lili.“

„Rozumím ti, Roso, uznávám, že tvoje city jsou přirozené a spravedlivé, a bylo by zřejmě lépe, kdybych zůstala tady, protože asi přeceňuji svou sílu. Ale řekni mi jedno: když přijde v noci můj strýc a bude žádat, abych ho pustila dovnitř, dovolíš mi, abych otevřela dveře a nechala ho vejít?“

„Ano, bude naším zajatcem. Rosa má raději zajatce než skalp. Skalp znamená čest, zajatec radost. Ale Slaná voda se důkladně schoval, sám neví, kde je.“

Rosa se tomu zasmála dívčím, radostným smíchem. Byla tak zvyklá na divoké násilí, že na ni nepůsobilo hlubším dojmem a nedovedlo změnit její přirozenou povahu. Mezi oběma ženami se nyní rozpřel dlouhý rozhovor. Mabel se snažila získat jasnější představu o svém postavení a doufala aspoň trochu, že se jí některé okolnosti budou hodit. Rosa odpovídala na všechny její dotazy prostě, ale opatrně a bylo vidět, že dobře rozlišuje věci podružné od věcí, které by ohrozily její přátele, nebo jim překazily příští činy. Podle sdělení mladé Indiánky byl Lučihlav už delší dobu ve spojení s Francouzi, ale tentokrát poprvé odhodil úplně masku. Nechtěl se už vrátit mezi Angličany, protože zpozoroval, že mu nedůvěřují, zejména Stopař. S indiánskou vyzývavostí se teď raději vy-

chloubal svou zradou, místo co by ji skrýval. Vedl tlupu bojovníků, která napadla ostrov, ale podléhal rozkazům Francouze, o němž byla zmínka. Rosa odmítla říci, jestli právě Lučihlav objevil ostrov, o němž se Angličané domnívali, že je dokonale skryt před nepřitelem. Nechtěla o tom mluvit, ale přiznala, že ona a její muž číhali na odjezd Oblaku, když je tehdy kutr dohonil a zajal. Francouzi dostali zprávu o přesné poloze ostrova teprve nedávno. Mabel cítila pravá muka, když ze skrytých nárázek mladé ženy vyrozuměla, že Francouzi dostali toto sdělení od bledé tváře, která je ve službách Lundieho Duncana. Rosa to spíš jen naznačila, než řekla. Když měla Mabel čas, aby přemýšlela o slovech své přítelkyně, začala se zas utěšovat, že jí špatně rozuměla, a že všechna obvinění proti Jasperu Westernovi jsou nespravedlivá.

Rosa se přiznala bez rozpaků, že ji vysadili na ostrov, aby zjistila přesný počet a úkol těch, kdo zde zůstali, ale zároveň svým prostým způsobem prozradila, že chtěla pomoci Mabel, a proto souhlasila, že půjde. Z jiných zpráv a sdělení nepřítel přesně věděl, s jak velkou silou může počítat. Znali i počet mužů, kteří odjeli se seržantem Dunhamem. Znali jeho cíl, jenom nevěděli, kde chce čekat na francouzské lodi.

Tak plynuly hodiny, a obě ženy byly tak zaujaty, že nemyslely na spánek. Ale tělo se k ránu přihlásilo o své právo. Rosa přiměla Mabel, aby si lehla na slaměné lůžko připravené pro vojáky, kde brzo usnula hlubokým spánkem. Položila se vedle ní a nad celým ostrovem zavládlo tak hluboké ticho, jako by do zdejších lesů nevkročila lidská noha.

Když se Mabel probudila, sluneční světlo proudilo střílnami. Viděla, že den už značně pokročil. Rosa ležela dosud vedle ní a spala tak klidně a hluboce, jako by odpočívala na francouzské zíněnce a jako by jí nikdy nic neznepokojovalo. Ale jakmile se Mabel pohnula, Rosa, zvyklá ostražitosti, se také probudila. Pak šly obě ke střílnám, aby se rozhlédly po ostrově.



## KAPITOLA 23

*Co chtěl od tebe odvěký tvůrce nás,  
od tebe, která znáš všechno jen*

*Snad zdržet světa běh? Ty krásu  
znetvořit? nepoznáš,*

*jež jeho dílem je.*

KRÁLOVNA VIL

Po klidné noci přišel stejně klidný den. Mabel i Rosa chodily od střílny ke střílně, ale na celém ostrově nespatriily ani známku života. Na místě, kde si M'Nab a jeho kamarádi dříve vařili, hořel mírný oheň, jako by kouř, který se vinul vzhůru, měl být vnaidlem pro nepřítomné. Kolem chatrčí byl obnoven dřívější pořádek a všechno bylo uspořádáno jako dřív. Mabel se mimoděk zachvěla, když nakonec spatřila tři muže, kteří byli oblečeni v červených stejnokrojích 55. pluku; seděli ledabyle v trávě, jako by si v úplném bezpečí vykládali nějaké příběhy. A krev jí začala stydnout v žilách, když se podívala lépe a spatřila bílé tváře a skelné oči nebožtčků. Byli tak blízko srubu, že je při první dychtivé prohlídce ostrova přehlédla. V jejich poloze a gestech byla směšná lehkost, protože měli údy podepřeny v různém postavení, aby vypadali jako zaživa; byl to odporný pohled. Ačkoliv tyto postavy budily hrůzu v člověku, který mohl zblízka vidět strašný nesouhlas mezi skutečností a tím, co předstíraly, byly tak důmyslně upraveny, že nepozorného diváka dovedly oklamat na vzdálenost sto metrů. Když Rosa pečlivě prohlédla břehy ostrova, ukázala své družce čtvrtého vojáka. Seděl s nohama nad vodou, záda měl přivázaná k mladému stromu a v ruce držel rybářský prut. Na skalpovaných hlavách byly čapky a s obličejů byla pečlivě smyta krev.

Mabel bylo nevolno, její představy o slušnosti byly tou podívanou úplně otřeseny, bylo to tak pobuřující a zvrhlé. Znovu si sedla a dlouho si tiskla k očím zástěrku, až jí Rosa zas tiše zavolala ke střílně. Ukázala jí Jennii, která stála ve dveřích jedné chaty a opírala se o veřej, jako by se dívala na skupinu vojáků. Čepeček se jí třepetal ve vzduchu a v ruce držela koště. Na dálku nebylo přesně vidět její rysy, ale Mabel se zdálo, že má stisknuté čelisti a ústa zkřivená do strašlivého úsměvu.

„Roso, Roso!“ zvolala, „table zrádná lest tvých lidí přesahuje všechno, co jsem o Indiánech kdy slyšela.“

„Tuskaror velmi chytrý,“ řekla Rosa a její tón spíš schvaloval, než odsuzoval, co Indiáni podnikli s mrtvými těly. „Vojákům to už neublíží, Irokézům to prospěje. Napřed si vzali skalpy, teď jim slouží těla. Potom je spálí.“

Mabel viděla, jak se od Rosy povahově liší. Několik minut na ni nemohla ani pohlédět. Ale Rosa si nevšimla jejího chvilkového odporu a začala chystat prostou snídani. Mabel jedla málo, ale její družce chutnalo stejně, jako by se nic nestalo. Po snídání měly zase dost času na přemýšlení a zkoumání ostrova. Mabel by byla raději pořád stála u střílny, ale když se podívala ven, vždycky hned s odporem odcházela. Avšak za několik minut, když zaslechla šustění listí nebo zasténání větru, zase ji strach přivedl k vyhlídce. V podívané, kterou skýtalo pusté místo, kde byli jen mrtví přestrojení za živé a rozestavení, jako by se vesele bavili, bylo cosi slavnostního a zároveň hrubě výsměšného. Na Mabel to působilo jako hry dáblů.

Po celý dlouhý den neviděla Indiány ani Francouze. Nad hrozným, tichým divadlem se zase snesla noc, nezadržitelná a vždy stejná, jejíhož zákona země poslouchá bez ohledu na nicotný ruch a shon, který se odehrává za dne na její tváři. Byla tišší než minulá a Mabel spala klidněji. Byla si teď jista, že o jejím osudu se nebude rozhodovat, dokud se nevrátí otec. Ale očekávala ho příští den. Když se probudila, běžela ke střílnám, aby se přesvědčila, jaké je počasí, jak vypadá nebe a jak je na ostrově. Hrozná skupinka dosud odpočívala v trávě, rybář stále visel na vodou, zdánlivě zabrán do své zábavy, hroznou tvář Jenniinu bylo vidět jako bílou skvrnu u chaty. Počasí se však změnilo, foukal čerstvý vítr z jihu, a třebaže vzduch byl ještě čirý, věštil bouři.

„Nemohu to už snášet, Roso,“ řekla Mabel, když odstoupila od vyhlídky. „Radši bych viděla nepřítel, než bych se dívala na tu strašnou přehlídku mrtvých.“

„Tiše! Už jsou tady. Rosa slyší křik, tak křičí bojovník, když bere skalp.“

„Co to říkáš? Tady se už nebude zabíjet! — Nesmí se zabíjet.“

„Slaná voda!“ zvolala se smíchem Rosa, jež vyhlížela ven střílnou.

„Můj strýček! Je tedy živ! Ach, Roso, Roso, nedovolíš jim, aby mu ublížili?“

„Rosa jen žena. Který bojovník by dal na její slova? Lučihlav ho přivádí sem.“

V tu chvíli byla Mabel u střílny. Viděla, že Cap a ubytovatel jsou skutečně v ruce Indiánů. Asi deset

divochů je vedlo ke srubu. Po jejich zajetí bylo nepřítelům jasno, že ve srubu není žádný muž. Mabel sotva dýchala, když viděla, že se celá skupina postavila přímo proti dveřím, ale zaradovala se, když mezi nimi spatřila francouzského důstojníka. Nato bílý vůdce i Lučihlav tiše, ale důrazně promluvili na zajatce. Ubytovatel pak hlučně zavolal na Mabel:

„Krásná Mabel, krásná Mabel! Podívejte se ven některou střílnou a smilujte se nad námi. Hrozí nám okamžitá smrt, jestli neotevřete vítězům dveře. Ne-meškejte, jinak zmizí skalpy s našich hlav, než uplyne půl hodiny.“

Mabel cítila posměch a lehkomyšlnost v této výzvě a to spíš posílilo její předsevzetí zůstat ve tvrzi co nejdéle.

„Promluv se mnou, strýčku,“ zvolala přímo ze střílny, „a řekni mi, co mám dělat.“

„Díky bohu, díky bohu!“ zvolal Cap. „Tvůj milý hlas, Magnetko, mi svalil těžký kámen ze srdce. Měl jsem strach, že tě stihl stejný osud jako Jennii. V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jako bych byl měl tunu přítěže na prsou. Ptáš se mě, co máš dělat, dítě, a já nevím, co bych ti poradil, ačkoliv jsi dcera mé sestry. Mohu ti říci jen tolik, že proklínám den, kdy jsme oba spatřili tuhle sladkou vodu.“

„Ale strýčku, tvůj život je v nebezpečí — myslíš, že mám otevřít?“

„Jedna otáčka a dva poloviční uzle — to je nejpevnější smyčka. Neradil bych nikomu, koho ti ďáblové nemají v rukou, aby něco odemýkal nebo otvíral a pouštěl je dovnitř. Co se týče mne a ubytovatele, už jsme oba dost staří a pro lidstvo nic neznamenaíme, jak by řekl poctivý Stopař. Příliš na tom nezáleží, jestli pan ubytovatel uzavře svou osobní knihu tento rok nebo příští; pokud jde o mne, kdybych byl na

palubě korábu, věděl bych, co mám dělat. Ale tady na téhle mokřině mohu říci jen tolik, že kdybych seděl za těmi stěnami, žádné indiánské sliby by mne odtamtud nevyhládkaly.“

„Nedbejte na to, co říká váš strýc, krásná Mabel,“ přerušil ho Muir. „Neštěstí mu zřejmě zmátlo smysly a není schopen odhadnout, k čemu nás nutí okolnosti. Jsme v rukou velmi vážných a čestných osob, to musíme doznat, a nemusíme se obávat žádného násilí. To, co se stalo, je ve válce běžné a nijak to nemůže změnit naši úctu k nepříteli, který jistě nepřipustí, aby zajatcům bylo způsobeno nějaké příkoří. Od té chvíle, co jsme se vzdali panu Lučihlavovi, který mi svou mužností a umírněností připomíná Římana nebo Spartana, ani pan Cap, ani já nemáme důvody k stížnostem. Ale pamatujte, že naše zvyky a zvyky Indiánů se liší a že naše skalpy padnou pravoplatně za oběť, aby usmířily duchy padlých nepřátel, jestli se nevzdáte a nezachráníte nás.“

„Bude moudřejší, když zůstanu ve srubu, dokud se nerozhodne o osudu ostrova,“ odpověděla Mabel. „Naším nepřítelům nemůže záležet na někom tak bezvýznamném, jako jsem já, protože vědí, že jim nemohu ublížit. Raději zůstanu zde, je to pro mladou ženu vhodnější.“

„Kdyby šlo jen o vaše pohodlí, Mabel, ochotně bychom s vámi všichni souhlasili. Ale tito páni myslí, že se jim tvrz bude hodit pro jejich operace a velmi jim na ní záleží. Chci k vám být upřímný: já i váš strýc jsme ve velmi nemilé situaci a přiznám se vám, abych předešel nepříjemným důsledkům, že jsem si o své vůli přisvojil pravomoc, která náleží Jeho Veličanstvu, a uzavřel ústní dohodu o kapitulaci zahrnující také vydání tvrze a celého ostrova. Je to riziko války a musíme se mu podrobit. Proto otevřete ihned



dveře, krásná Mabel, a svěťte se bez váhání do rukou, jež dobře vědí, jak zacházet se statečnou krásavicí, kterou postihlo neštěstí. V celém Skotsku nenajdete úslušnějšího dvořana, než je tenhle náčelník, ani člověka, který by lépe znal zákony slušnosti.“

„Neopouštěj srub,“ šeptala Rosa, která stála vedle Mabel a pozorně sledovala všechno, co se dělo. „Srub pevný — žádný skalp.“

Mabel by byla ustoupila, kdyby nebylo této pobídky. Začala si myslet, že bude nejmoudřejší, když usmíří nepřítelů ústupky, místo aby ho dráždila odporem. Divoši měli v moci Muira a strýce a věděli, že v tvrzi

není žádný muž. Říkala si, bude-li jim umíněně bránit, aby vnikli dovnitř, že zaútočí určitě znovu na dveře nebo si prosekají trámy sekerami, když se už nebudou muset bát pušky. Ale po Rosině pobídce zaváhala. Upřímný stisk ruky a prosebný pohled družky posílil její slábnoucí rozhodnost.

„Ještě ne zajatkyne,“ zašeptala Rosa. „Ať tě napřed zajmou, ale než tě dostanou — mluv směle. Rosa jim ukáže.“

Mabel začala nyní mluvit s Muirem rozhodněji, protože strýc zřejmě raději mlčel, aby uklidnil své svědomí. Řekla mu otevřeně, že nechce srub vydat.

„Zapomínáte na kapitulaci, slečno Mabel,“ řekl Muir, „jde o čest sluhy Jeho Veličenstva i o čest Veličenstva samého. Pamatujte, že se ctí vojáka nelze žertovat.“

„Pokud tomu rozumím, pane Muire, nebyl jste velitelem této výpravy, a proto nejste oprávněn vydávat tvrz; a ještě si vzpomínám, co jednou řekl můj otec, že zajatec pozbývá své pravomoci.“

„Úmyslně věc zaplétáte, krásná Mabel. Je to zrada krále, podryvání cti jeho důstojníka a znevažování jeho jména. Netrvala byste na svém rozhodnutí, kdybyste se lépe rozmyslela a uvážila naše těžké postavení a všechny okolnosti.“

„Ano,“ poznamenal Cap, „tohle jsou pěkné okolnosti, proklaté okolnosti!“

„Nedbat, co říká strýc,“ zvolala Rosa, která se právě něčím zabývala v protějším koutě místnosti. „Srub pevný — žádný skalp.“

„Zůstanu tady, pane Muire, dokud nedostanu pokýny od svého otce. Vráť se za deset dní.“

„Ach, Mabel, tímto úskokem nepřítel neoklamete. Ví o všech našich činech a plánech, a kdybychom s takovou pravděpodobností nepodezívali ze zrady nešťastného mladého lodníka, nedovedli bychom si vůbec vysvětlit, jak se to dovedl. Indiáni dobře vědí, že ještě před západem slunce budou mít našeho milého seržanta i jeho kamarády. Běda! Podrobte se osudu — není vyhnuti!“

„Pane Muire, zdá se, že nedoceňujete sílu této tvrze a pokládáte ji za slabší, než je. Chcete vidět, co dokážu, když ji budu hájit?“

„To rád uvidím,“ odpověděl Muir, který byl zvědavý jako každý Skot.

„Co říkáte tomu? Podívejte se na střílnu v hořejším patře!“

Při těchto slovech pohlédli všichni nahoru. Viděli, jak se zvolna z otvoru vysunuje hlaveň ručnice. Rosa se opět uchýlila k úskoku, který měl už jednou úspěch. Účinek ji nezklamal. Sotva Indiáni spatřili smrtonosnou zbraň, rozutekli se na všechny strany a v několika okamžicích si každý našel úkryt. Francouzský důstojník se díval na hlaveň, aby se ujistil, že na něho nemíří, a chladnokrevně si vzal šňupec. Cap a Muir, kteří se neměli z této strany čeho bát, zůstali na místě.

„Budte rozumná, má krásná Mabel, budte rozumná!“ zvolal Muir, „a nedrážděte je zbytečně. Ve jménu všech králů Albionu, kdo se to s vámi zavřel v té dřevěné věži a má tak krvelačné choutky? To zavání čertovinou a všichni bychom se v tom mohli namočit.“

„Co byste řekl, pane Muire, kdyby si Stopař vybral

tuto silnou tvrz?“ zvolala Mabel. Uchýlila se ke klamu, který se dal za těchto okolností snadno omluvit. „Copak si myslí váš francouzský a indiánský spojenec o přesnosti Stopařovy pušky?“

„Smilujte se nad nešťastníkem, krásná Mabel, a nemesťujte králova služebníka s královými nepřáteli. Jestli je Stopař skutečně ve srubu, ať promluví, a obrátíme se přímo na něj. Zná nás jako přátele a nebojíme se od něho ničeho zlého, aspoň já se nemám čeho bát; je mým soupeřem v lásce, a to je mezi lidmi ušlechtilé povahy nejbezpečnější základ vzájemné úcty a přátelství — obdiv k ženě je důkazem stejných citů a stejného vkusu.“

Muir se dovolával Stopařova přátelství jen za sebe a Capa, protože také francouzský důstojník, který se dosud cítil pánem situace, utekl, když uslyšel lovcovo strašné jméno. Muž železných nervů, dávno zvyklý na nebezpečí této zvláštní války, rozhodně neměl chuť vydávat se za terč Zvěrobijce, jejíž sláva se šířila po celé hranici jako sláva Marlboroughova v Evropě. Nestyděl se hledat úkryt a svým dvěma zajatcům dal znamení, aby šli za ním. Mabel byla ráda, že se zbavila nepřátel, a nelitovala ani odchodu svých lidí, ale Capovi, který se nerad loudal pryč, poslala střílnou polibek a něžně se s ním rozloučila.

Zdálo se, že nepřítel teď nechá srub na pokoji. Rosa vylezla ke sklápěcím dvířkům ve střeše, odkud bylo nejlépe vidět, a oznámila Mabel, že se celá tlupa shromáždila k jídlu na odlehlejší a krytém místě ostrova. Muir a Cap si klidně s nimi pochutnávali, jako by je nic netrápilo. Mabel se při této zprávě velmi ulevilo, a začala přemýšlet, jak by unikla nebo aspoň jak by dala otci zprávu o nebezpečí. Očekávala seržantův návrat odpoledne a věděla, že třeba jen jediný ztracený nebo získaný okamžik může rozhodnout o jeho osudu.

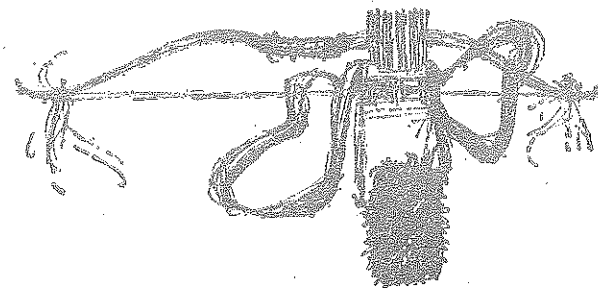
Uplynuly tři nebo čtyři hodiny. Na ostrově zas panovalo hluboké ticho, den pomalu mřjel a Mabel se ještě k ničemu nerozhodla. Rosa dole připravovala skromné jídlo a Mabel vystoupila sama do podstřeší, odkud se sklápěcími dveřmi mohla dostat na střechu tvrze. Bylo odtud vidět daleko do okolí ostrova, ale rozhled omezovaly vrcholky stromů. Opatrná Mabel se však neodvážila vyjít na střechu a ukázat se divochům, protože věděla, že by ji některý nezkroutný Indián mohl vpálit kulku do hlavy. Vystrčila jen hlavu padacími dvířky a celé odpoledne se odtud rozhlížela po všech průlivech kolem ostrova jako kdysi Anička po okolí zámku Modrovousova.

Slunce už zapadlo a po lodích nebylo ani památky. Mabel vystoupila na střechu, aby se naposledy roz-

hlédla. Doufala, že oddíl přistane v noci a že pak nebude indiánský přešvih tak osudný jako za dne a že by jim snad mohla dát srozumitelnější znamení, možná dokonce ohněm. Rozhlédla se pozorně po celém obzoru a již se chtěla zase spustit dolů, ale najednou ji upoutalo cosi nového. Mezi těsně seskupenými ostrovy bylo vidět asi šest průlivů a v jednom z nich, který byl nejvíc kryt pobřežním stromovím, něco plulo. Když se pozorněji zadívala, rozeznala kanoi z kůry. Docela jistě v ní seděl člověk. Je-li to nepřítel, řekla si, její signál nikomu neuškodí, je-li to přítel, jistě mu pomůže. Proto začala horlivě na neznámého mávat praporkem, který si připravila pro otce. Dávala pozor, aby to nebylo vidět na ostrově.

Mabel opakovala asi desetkrát svůj signál a již se vzdávala naděje, že upoutá pozornost, když dostala odpověď zamáváním vesla. V tom okamžiku se jí ukázal i plavec — byl to Čingašguk. Konečně tu byl přítel, který jí mohl a jistě i chtěl pomoci. Vrátila se jí statečnost i rozvaha. Mohykán ji viděl a jistě ji poznal, protože věděl, že jela s oddílem. Jakmile bude větší tma, jistě jí přijde na pomoc. Ví, že je tu nepřítel, proto je tak opatrný, a Mabel spoléhala na jeho prozíravost a pohotovost. Největší nesnáz teď byla s Rosou. Rosa ji měla ráda, ale Mabel dobře věděla, jak je oddána svým soukmenovcům. Nepustí do srubu Indiána, který je jejím nepřitelem, ani ji nepustí ven, aby zhatila Lučihlavovy plány. Příklad půl hodiny po objevení Velkého hada zakusila Mabel nejtrýznivější okamžiky svého života. Co chtěla provést, bylo na dosah ruky, a přece to nemohla udělat. Věděla, jak je Rosa přes svou něžnost a ženskost rozhodná a chladnokrevná. Nakonec, ač nerada, se rozhodla, že musí svou věrnou přítelkyni a ochránkyni oklamat. Jejím upřímnému a nezkaženému srdci a ušlechtilé povaze se přičilo klamat přítelkyni, jako byla Rosa. Ale šlo o otcův život, Rose nikdo neublíží, zato jí se to dotýkalo tak silně, že by byla překonala i horší rozpaky.

Čím víc se stmívalo, tím prudčeji jí tlouklo srdce. Nejméně desetkrát za hodinu opravovala a měnila



svojí plán. Rosa byla stále větší překážkou. Mabel nevěděla, jak se přesvědčí, že je Čingašguk za dveřmi, a nepochybovala, že se tam brzo objeví. Také nevěděla, jak by ho vpustila dovnitř, aby nepoplašila svou ostražitou přítelkyni. Čas utíkal; Mohykán mohl Delaware bylo příliš nebezpečné, aby prodléval dlouho na ostrově, a Mabel se proto musela pro něco rozhodnout. Když rychle uvážila několik možností, přistoupila k družce a řekla jí co nejkliďněji:

„Nemáš strach, Roso, že teď vaši lidé přijdou a pokusí se zapálit srub, když věří, že je tu Stopař?“

„Myslím, že ne. Nezapálí srub. Srub pevný — žádný skalp.“

„To nevíme, Roso. Schovali se, protože mi uvěřili, že je s námi Stopař.“

„Rosa zná strach. Strach rychle přijde a rychle odejde. Strach je zahnal na útěk, chytrost je přivede zpátky. Ze strachu bojovník zhloupne jako mladé děvče.“

Rosa se zasmála, jak se dovedou smát jen děvčata, když jim napadne něco zvlášť směšného.

„Mám strach, Roso. Jdi sama ještě jednou na střechu a podívej se po ostrově, jestli se proti nám něco nechystá, poznáš lépe než já, co vaši lidé zamýšlejí.“

„Rosa jde, Lilie si to přeje, ale Rosa dobře ví, že Indiáni spí, čekají na otce. Bojovníci vždycky jedí, pijí a spí, když nebojují nebo nejsou na válečné stezce. Pak ale nespí, nejdí, nepijí — na nic nedbají. Teď bojovníci spí.“

„Kéž by to tak bylo. Ale jdi nahoru, milá Roso, a podívej se. Nebezpečí přijde, když je nejméně čekáme.“

Rosa vstala a chystala se vystoupit na střechu, ale když položila nohu na první příčku žebříku, zaváhala. Mabel se tak rozbušilo srdce, že měla strach, aby jeho tlukot nebylo slyšet. Rosa neslyšela. Zdálo se jí, že přítelkyně vytušila aspoň částečně její skutečný úmysl. A měla pravdu, protože mladá Indiánka se skutečně zastavila a uvažovala, jestli jedná dost rozumně. Nejprve ji napadlo, že Mabel chce utéci. Ale hned tuto myšlenku zavrhl; bledá tvář se nemůže dostat z ostrova a srub je pro ni nejbezpečnější. Pak ji napadlo, že Mabel upozorovala nějaké známky, podle kterých si myslí, že se blíží otec. Ale ani to si dlouho nemyslela. Rosa nevěřila, že by její přítelkyně dovedla rozpoznat podobná znamení — když je ani ona nepostřehla. Protože ji už nic jiného nenapadlo, začala pomalu vylézat po žebříku.

Když byla v horním poschodí, dostala Mabel šťastný nápad. Rychle, ale docela přirozeně jej řekla Rose a tím získala velký náskok.

„Půjdu dolů,“ oznámila jí, „a budu poslouchat u dveří, zatímco ty budeš na střeše. Aspoň budeme na stráž, zároveň nahoře i dole.“

Rosa to sice pokládala za zbytečnou opatrnost, protože věděla, že se do tvrze nikdo nedostane, když mu nepomohou zevnitř, a že jim ani zvenčí nehrozí bez předchozího varování vážnější nebezpečí, ale přičtla tento návrh neznalosti a strachu. Byl vysloven docela otevřeně, proto v ní nevzbudil podezření. Tak se Mabel dostala ke dveřím, zatímco Rosa vstoupila do podkroví. Byly teď od sebe tak daleko, že nemohly spolu mluvit. Rosa se několik minut rozhlížela po okolí tvrze, pokud to šero dovolilo, a Mabel napjatě poslouchala u dveří.

Rosa z vyvýšené pozorovatelný nespátřila nic zajímavého. Také tma jí to znemožňovala. Zato Mabel postřehla s nesmírným vzrušením lehké a opatrné zaklepání na dveře. Bála se, že to není ten, na koho čeká, a přitom chtěla dát Čingašgukovi znamení, že je ve srubu. Proto začala tichým rozechvělým hlasem zpívat. Bylo takové ticho, že nesmělou píseň bylo slyšet až v podstřeší. Rosa začala ihned sestupovat. Ozvalo se znovu lehké zaklepání na dveře. Mabel byla rozčilená, ale nemohla ztrácat ani okamžik. Naděje přehlušila strach. Slabýma rukama začala odsunovat závory. Odstranila teprve jednu. Mokasíny Červnové rosy uslyšela na podlaze v prvním poschodí, a když povolila druhá závora, byla už Indiánka na dolním žebříku.

„Co to děláš?“ zvolala Rosa hněvivě. „Chceš utéci — nerozumná — chceš ven ze srubu? Srub pevný.“

Ruce obou žen se setkaly na poslední závoře, která by byla jistě povolila, kdyby byl prudký nápor zvenčí nepřitlačil vrata k železu. Nastal krátký zápas, ačkoliv žádná z nich nechtěla užít násilí. Byla by zvítězila Rosa, kdyby další, ještě prudší úder nepřekonal slabé kování na závoře. Dveře se otevřely. Vešel muž a obě ženy utekly zděšeně nahoru. Neznámý za sebou zavřel, pak si opatrně prohlédl dolní místnost a šel k žebříku. Již zvečera, když se setmělo, zavřela Rosa střílny ve střední místnosti a rozsvítila svíci. Obě ženy teď v slabém světle svíčky se strachem čekaly na příchozího. Slyšely zřetelně jeho opatrné a rozvážné kroky po žebříku. Těžko říci, kdo byl víc překvapen, když neznámý prolezl otvorem a před ženami stál Stopař.

„Chvála bohu!“ zvolala Mabel, které ihned napadlo, že s takovou posádkou bude srub nedobytný. „Ach, Stopaři, co je s mým tatínkem?“

„Seržant je dosud zdravý a dobyt vítězství. Ale člověk

nemůže předpovídat, jak to skončí. Nečihá tam v koutě Lučihlavova žena?“

„Nevyčítejte jí nic, Stopaři, vděčím jí za svůj život a za to, že jsem teď v bezpečí. Řekněte mi, co se stalo s oddílem mého otce — proč jste tady; a já vám povím o všech strašlivých událostech, které se zběhly.“

„Pár slov stačí, Mabel. Kdo je zvyklý na dábské kousky Indiánů, nepotřebuje velké vysvětlování. Naše výprava se zdařila, jak jsme doufali. Had byl na průzkumu a přinesl nám zprávy, že jsme si nemohli přát lepší. Zaskočili jsme tři lodě, vyhnali jsme z nich Francouze, obsadili jsme je a potopili podle rozkazu v nejhlubší části průlivu. Divoši v Horní Kanadě budou mít letos špatnou zimu. Smělým lovcům a troufalým bojovníkům bude chybět prach a střelivo: Neztratili jsme ani jednoho muže a nikdo nebyl ani škrábnut. Myslím, že ani nepřítel neměl velké ztráty na lidech. Krátce řečeno, Mabel, byla to výprava, jaké má Lundie rád. Nepřítel utrpěl velkou škodu a my malou.“

„Ach, Stopaři, bojím se, že major Duncan bude litovat, že se do té věci pouštěl, až uslyší o smutné příhodě, která se tady udála.“

„Vím, co chcete říci, vím to. Ale vyslechněte mě až do konce a budete lépe rozumět. Po mém vítězství mě seržant poslal s Hadem v člunech napřed, abych vám vyprávěl, co se stalo. Sám jede za námi s dvěma těžšími lodmi, které sem nemohou dorazit před úsvitem. Rozešel jsem se s Čingašgukem dnes odpoledne. Domluvili jsme se, že každý z nás pojedje jedním průlivem, abychom se přesvědčili, že cesta je volná. Od té doby jsem náčelníka neviděl.“

Mabel nyní Stopařovi pověděla, že viděla Mohykána a že ho čeká ve srubu.

„Nepřijde, Mabel, nepřijde! Správný zvěd se nikdy neuchyluje za hradby ani za trámy, dokud může být na volném vzduchu a dělat něco užitečného. Ani já bych nebyl přišel, ale slíbil jsem seržantovi, že vás půjdu potěšit a že se podívám, jestli jste v bezpečí. Nevíte, jak mě zabolelo u srdce, když jsem odpoledne uviděl ostrov, a ještě hůř mi bylo, když jsem si myslel, že jste mezi pobitými.“

„Ale jaké šťastné znamení vás varovalo, abyste nepul přímo na ostrov a nepadl do rukou nepřátel?“

„Byl to týž hlas, kterým příroda radí psu, kde najít zvěř, a zvěři, jak mu uniknout. Ne, ne, tyhle lotrovské kousky s mrtvými by snad oklamaly vojáky z Pětapadesátého pluku a královské důstojníky, ale minou se účinkem u lidí, kteří strávili život v lesích. Plul jsem průlivem právě proti domnělému rybáři. Ti da-

rebáci to udělali sice velmi pěkně, ale ne tak důmyslně, aby oklamali zkušený zrak. Ubožák držel prut příliš vysoko, ale vojáci Pětapadesátého se na Oswegu rybařit naučili, i když to dřív neuměli, a rybář, který nemá rybu na udici ani mu nelapá po vnačidle, by nikdy neseděl tak nehybně. Ale nikdy jsme nepřijžděli ke stanici naslepo. Ležel jsem někdy nedaleko tvrze celou noc, protože vyměnili hlídky a rozcestavili je jinak. Mne ani Hada nenachytají tak nejspornými nápady. Chtěli zřejmě oklamat Skoty, kteří jsou sice jinak velmi chytří, ale na indiánské lsti nestačí.“

„Myslíte, že můj otec a jeho vojáci se dají oklamat?“ řekla Mabel prudce.

„Ne, jestli tomu budu moci zabránit, Mabel. Říkáte, že je Had také na stráž; pak máme dvojí naději, že se nám podaří upozornit ho na nebezpečí. Jenže vůbec nevíme, kterým průlivem oddíl přijede.“

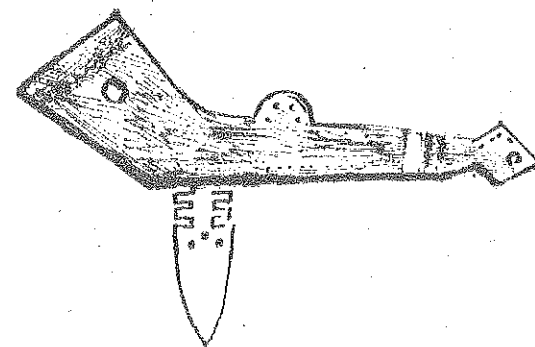
„Stopaři,“ řekla Mabel slavnostně, neboť hrozná výjev, kterých byla svědkem, obestřely smrt neobvyklým děsem. „Stopaři, říkal jste mi, že mě máte rád a že byste mě chtěl za ženu?“

„Byl jsem tak smělý, Mabel, a seržant mi dokonce nedávno řekl, že mám naději, ale nepronásleduji toho, koho mám rád.“

„Poslouchejte, Stopaři, vážím si vás a ctím vás — zachraňte mého otce před touto strašnou smrtí a budu vás zbožňovat. Dávám vám svou ruku, je to záruka mého slibu, až přijdete a požádáte mě o ni.“

„Děkuji vám, Mabel; to je víc, než si zasloužím — bojím se, že nebudu umět takový dar ani ocenit, jak se sluší. Ale nemusela jste mě žádat, abych zachraňoval seržanta. Jsme staří kamarádi a jeden druhému jsme zavázáni životem. Mám jen strach, že staré kamarádství s otcem není vždy nejlepším doporučením u dcery.“

„Nepotřebujete žádné jiné doporučení — stačí vaše city, vaše statečnost, vaše věrnost. Všechno, co děláte a říkáte, Stopaři, pokládám za správné a moje srdce nemá pokulhávat za mým rozumem.“



„Takové štěstí jsem dnes večer nečekal. Vaše slova jsou sladká, Mabel, ale i bez nich bych udělal, co je mou povinností v této těžké chvíli. Ale slibuji vám, že vykonám všechno, co budu moci.“

„Teď si rozumíme, Stopaři,“ dodala Mabel zadrhujícím hlasem. „Neztrácejme už ani jeden okamžik, který může být nenahraditelný. Nemohla bych jet vaší kanoí naproti otci?“

„To neradím, Mabel. Nevím, kterým průlivem váš otec přijede. Je jich dvacet; spolehněte se, že Had propluje všemi. Ne, ne, zůstaneme raději tady. Trámy srubu jsou ještě čerstvé, nebude lehké je zapálit. Mohu hodně vytežit z tohoto postavení, mohu odtud pálit proti celému kmeni. Irokézové mě nedostanou z této tvrze, dokud ji uchráníme před ohněm. Seržant nyní kotví u některého ostrova a do rána nepřijde. Když budeme držet tvrz, budeme ho moci včas varovat, například střelbou. Jestli se rozhodne udeřit na divochy, jak by udělal každý muž jeho povahy, bude se mu velmi hodit, když udržíme tvrz. Ne, ne, rozum mi říká, abychom zůstali, jestli chceme seržantovi pomoci, i když my dva bychom snadno unikli.“

„Tedy zůstaneme,“ zašeptala Mabel, „zůstaneme, Stopaři. Uděláme všechno, jen abychom zachránili otce.“

„Ano, to je správné. Jsem rád, že to říkáte, Mabel. Musíme seržantovi za každou cenu pomoci. Až dosud se držel skvěle; jestli zažene ty darebáky a se ctí odtud ustoupí, až spálí chaty a srub, Lundie ho nezapomene po zásluze odměnit. Ano, Mabel, musíme zachránit život vašemu otci, ale také jeho čest.“

„Za přepadení ostrova nemůže být viněn můj otec. Nemohl tušit, že nepřítel zná naše postavení na ostrově,“ řekla Mabel, jež přemýšlela, co asi seržantovi přinesou poslední události.

„To je pravda, sám nevím, jak se to Francouzi dověděli. Místo bylo dobře vybráno a těžko je najde i ten, kdo sem jednou přijel a zas odjel. Bojím se, že to byla zrada, ano, rozhodně to byla zrada.“

„Ach, Stopaři, je to možné?“

„Nic není lehčího, Mabel. Některým lidem je zrada přirozená jako jídlo. Proto když se setkám s člověkem, který má spoustu hezkých řečí, ohlídám se po jeho činech. Jestli má někdo srdce na pravém místě a skutečně chce dělat dobro, stačí, když to ukáže svým chováním, ne jazykem.“

„Jasper Western není člověk toho druhu,“ řekla Mabel prudce. „Neznám upřímnějšího hochu a rozhodně není z těch, kdo pracují jazykem místo hlavou.“

„Jasper Western! Jazyk i srdce má na pravém místě

na to se spolehněte. Lundie, ubytovatel, seržant i váš strýc se tak zmýlili, když ho podezřívají, jako by si mysleli, že slunce svítí v noci a hvězdy ve dne. Ne, ne, ručím svým skalpem za poctivost Sladké vody, a když bude třeba, i svou puškou.“

„Děkuji, Stopaři, děkuji!“ zvolala Mabel. Natáhla k němu ruku a tiskla mu v rozčilení ocelové prsty; ani nevěděla, jak je její stisk silný. „Vy jste ušlechtilý a jemný člověk. Osud vám to oplátí.“

„Ach, Mabel, kdybych měl čekat na osud, nemohl bych toužit po ženě, jako jste vy. Musel bych vás nechat nějakému důstojníkovi z pevnosti, aby se vám dvořil, jak si zasloužíte.“

„Dnes už o tom nemluvmé,“ odpověděla Mabel tiše a hlasem velmi smutným a příškrčeným. „Teď nemůžeme myslet na sebe, Stopaři, nýbrž na své přátele. Ale mám skutečně radost, že pokládáte Jaspera za nevinného. Mluvte teď o něčem jiném. Nemáme pustit Rosu?“

„Přemýšlel jsem o ní; nemůžeme tady sedět jako slepi, zatímco ona má oči otevřené. Kdybychom ji poslali do nejhořejší místnosti a odstranili žebřík, byla by aspoň zajištěna.“

„Nemohu tak nakládat s člověkem, který mi zachránil život. Raději bych ji nechala odejít, protože věřím, že je mou přítelkyní a že neudělá nic, co by mi uškodilo.“

„Neznáte Indiány, Mabel. Pravda, nepochází z krvelačných Mingů, ale žije s těmi ničemy a jistě se přiučila jejich úskokům. — Co to je slyšet venku?“

„Zní to jako údery vesel, nějaká loď projíždí průlivem.“

Stopař zavřel padací dveře za dolní místností, aby zabránil Rose v útěku, zhasil svíčku a spěchal ke střílně. Mabel se mu zvědavě dívala přes rameno a sotva dýchala. Uplynuly dvě nebo tři minuty a Stopař už začal nezřetelně rozeznávat předměty. Průlivem propluly dva čluny a přistály u břehu asi padesát metrů od srubu, kde bylo přístaviště. Pro tmu Stopař víc neviděl, zašeptal Mabel, že příchozí mohou být stejně tak nepřátelé jako přátelé. Pokládal však za nemožné, že by její otec dorazil tak brzo. Z člunů vystoupilo mužstvo a nato se ozvalo anglicky trojnásobné, radostné „hurá“. Už nebylo pochyb, kdo jsou příchozí. Stopař skočil k sklápěcím dveřím, zvedl je, sklouzl dolů po žebříku a začal prudce odsunovat závory. Bylo vidět, že pokládá tento okamžik za krajně vážný. Mabel spěchala za ním, ale víc mu překážela, než pomáhala. Ještě neotevřeli poslední závoru, když uslyšeli těžkou salvu z pušek. Stáli jako přikovaní, když se z okolních křovin rozlehl válečný ryk.

Dveře se rozletěly a Stopař s Mabel se vyřítili ven. Teď nebylo nikde slyšet lidský hlas, ale již v příští chvíli se Stopařovi zdálo, že slyší blízko člunů tlumené sténání. Ale vanul silný vítr a šumot listí se mísil s kvílením větru, takže si Stopař nebyl jist. Mabel dal strach křídla, předhlonila Stopaře a mířila k člunům.

„To nepůjde, Mabel,“ řekl Stopař tvrdým, ale tichým hlasem a chytil ji za ruku. „To nepůjde. Neušli bychom jistě smrti a nikomu bychom nepomohli. Musíme zpět do srubu.“

„Tatínek! Mého ubohého, drahého otce zavraždili!“ zvolala zoufale, ale z navyklé opatrnosti i v této kruté chvíli mluvila tlumeně. „Stopaři, jestli mě máte rád, pusťte mě k tatínkovi!“

„To nepůjde, Mabel. Je zvláštní, že nikdo nemluví. Z člunů nikdo neopětuje palbu. A já jsm nechchal Zvěrobijku ve srubu! Ale k čemu puška, když nikoho nevidím?“

V té chvíli zahlédl Stopař, který pevně držel Mabel, ale nepřestával se bystrým okem rozhlížet po temném okolí, asi pět nezřetelných plazících se postav, které se pokoušely ho zaskočit a zřejmě mu chtěly zamezit ústup do srubu. Chytil Mabel do náručí jako děčko. S největším vypětím sil se mu podařilo vběhnout do tvrze. Za zády slyšel dupot pronásledovatelů. Složil své břímě, otočil se, zavřel dveře a zastrčil první závoru; vtom se dveře otráslý mohutným náporem zvenčí a málem mu podlehly. V mžiku zapadly i druhé závory.

Mabel vystoupila do prvního poschodí a Stopař zůstal na stráži dole. Byla v takovém rozpoložení, že se sice pohybovala, ale rozum měla úplně otupělý. Mechanicky rozsvítila svíčku, protože ji o to Stopař požádal, a vrátila se s ní dolů, kde na ni čekal. Jakmile měl Stopař světlo, prohlédl pečlivě jednu místnost po druhé, aby se přesvědčil, že se nikdo v tvrzi neskrývá. Když si byl jist, že nemá v zádech nepřítel, vystoupil do všech pater. Shledal, že je teď ve srubu s Mabel sám, protože Rosa utekla. Potom šel za dívkou do hlavní místnosti. Postavil svíčku na zem, a dřív než si sedl, prohlédl křesadlo Zvěrobijky.

„Naše nejhorší obavy se splnily!“ řekla Mabel, která za celý svůj život nebyla tak rozčilená jako v posledních pěti minutách. „Můj drahý otec a všichni ostatní z jeho oddílu jsou povražděni nebo zajati.“

„To nevíme — ráno uvidíme. Myslím, že to dopadlo trochu jinak, protože bychom slyšeli kolem srubu vítězoslavný řev ničemných Mingů. Jedno je jisté: jestli nepřítel skutečně zvítězil, brzo nás přijdou obklíčit. Rosa jim poví o našem postavení. Protože vědí,

že nemohou srub zapálit ve dne, dokud bude mít slovo slavná Zvěrobijka, musíme počítat s tím, že se o to budou pokoušet, dokud jim pomáhá tma.“

„Počkejte, slyším sténání!“

„To je klam, Mabel.“

„Ne, nemýlím se, dole skutečně někdo naříká.“

Stopař musel přiznat, že dívku její bystré smysly neklamou. Ale varoval ji, aby potlačil její rozčilení. Připomínal jí, že divoši jsou schopni každé lsti, aby dosáhli cíle; je nejpravděpodobnější, že někdo z nich předstírá sténání, aby je vylákal ze srubu nebo aspoň pohnul, aby otevřeli dveře. „Ne ne!“ řekla Mabel kvapně, „to nejsou předstírané zvuky, tam někdo trpí!“

„Dobře, přesvědčíme se tedy, jestli je tam přítel nebo nepřítel. Schovajte, Mabel, světlo a promluví s tím člověkem střílnou.“

Stopař věděl ze zkušenosti, že i při této maličkosti musí zachovat co největší opatrnost. Nejednou viděl kruté vraždění pro pouhé zanedbání nějaké drobnosti, kterou by neznalý pokládal za zbytečnou opatrnost. Nepřiložil ústa ke střílně, nýbrž promluvil z takové vzdálenosti, aby ho bylo slyšet, aniž by zvyšoval hlas. Stejně opatrně si počínal, když poslouchal.

„Kdo je venku?“ zeptal se Stopař, když se patřičně zajistil. „Je tam někdo raněn? Jestli jsi přítel, mluv bez obav, rádi ti pomůžeme.“

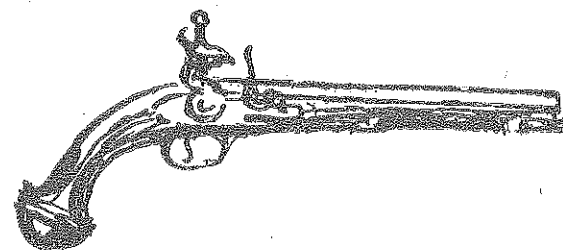
„Stopaři!“ odpověděl hlas, v němž Mabel i Stopař okamžitě poznali hlas seržantův. „Stopaři, pověz mi, co se stalo s mou dcerou?“

„Tatínku, jsem tady v bezpečí a nejsem raněna, kéž by tak bylo i tobě!“

Oba zaslechli slova díků, která se zřetelně mísila s bolestným sténáním.

„Moje nejhorší předtuchy se splnily!“ řekla Mabel se zoufalým klidem. „Stopaři, musíme otce dopravit do srubu, i kdybychom měli ztratit všechno.“

„Jistě, Mabel. Ale buďte klidná a zachovejte rozvahu. Uděláme pro něj, co je v lidských silách, jen buďte klidná.“



„Jsem, Stopaři, a nikdy v životě jsem nebyla klidnější a rozumnější. Jen pamatujte, jaké nebezpečí nám hrozí v každém dalším okamžiku. Prosim vás, jednejte hned!“

Stopaře překvapil pevný tón v její řeči a snad ho i trochu oklamala klidem a sebeovládáním, k němuž se sama přinutila. Nic už neříkal, okamžitě sestoupil dolů a začal odsunovat závory. Počínal si v tomto nejnebezpečnějším okamžiku co nejopatrněji. Když začal pomalu otvírat těžké dveře, pocítil tlak z vnějšku a málem je zas přirazil. Pohlédl škvírou ven, povolil a otevřel dokořán. Dovnitř se zhroutilo tělo seržanta Dunhama, který se o dveře opral. Stopař v okamžiku vtáhl seržanta dovnitř a dveře zas zajistil. Pak se oba mohli věnovat raněnému.

Mabel jednala v této trudné chvíli s energií až nepřirozenou. Přinesla světlo, svažila vodou otcovy rozpraskané rty, pomohla Stopaři upravit pro otce lože ze slámy a pod hlavu mu položila podušku ze složeného oděvu. Pracovali vážně, téměř nemluví. Mabel ani nezaplakala, dokud neuslyšela, že jí otec šeptem děkuje za péči a něhu. Po celou dobu se snažila uhodnout, jak je otci. Stopař věnoval více pozornosti seržantovu zranění. Viděl, že mu kulka proletěla trupem. Znal dobře, co taková rána znamená a že není velká naděje na záchranu.

## KAPITOLA 24

*Mé slzy pij, když padají,  
kéž krev má je ti balzámem,  
víš dobře, že bych prolil ji  
pro chvíli klidu v srdci tvém.*

MOORE

Od chvíle, kdy Mabel rozsvítila, nespouštěl seržant Dunham oči se své krásné dcery. Pohlédl na dveře, aby se ujistil, že jsou v bezpečí. Ležel dole, protože neměli nosítka, aby ho vyzvedli do horního patra. Pak se zahleděl na Mabel. Když člověku prchá život z těla, začne tím víc milovat, co má navždy ztratit.

„Děkuji osudu, mé dítě, že jsi aspoň ty unikla jejich vražedným puškám,“ řekl zřetelně, a zdálo se, že při řeči nemá větší bolesti. „Vypravuj mi, Stopaři, jak se celá ta smutná věc přihodila.“

„Je to opravdu smutné, seržante. Byla to zrada, někdo

prozradil nepříteli náš ostrov. Teď to vím tak jistě, jako že dosud držíme tento srub. Ale...“

„Major Duncan měl pravdu,“ přerušil ho Dunham a položil mu ruku na ramě.

„Nebylo to tak, jak myslíš, seržante — ne, rozhodně ne! Aspoň podle mého názoru. Víím, že člověk je slaboch — a nesmíme nikoho přeceňovat, ani rudé, ani bílé. Ale neznám na hranicích poctivějšího hochy, než je Jasper Western.“

„Děkuji vám, Stopaři, za ta slova,“ řekla Mabel a z očí jí vytryskla záplava slz svědčící o prudkosti a hloubce jejích citů. „Děkuji vám, Stopaři! Statečný nikdy neopustí statečného — poctivý se zastane poctivého.“

Otec se díval s úzkostí do dceřiny tváře, až dívka skryla obličej v zástěrce, aby nebylo vidět slzy. Pak se podíval tázavě do tvrdého obličje vůdce. Ale viděl v něm jen obvyklou otevřenost, upřímnost a přímlost. Seržant na něho kývl, aby pokračoval.

„Vzpomínáš si, seržante, kde jsme tě já a Had opustili? Nemusím říkat, co se stalo předtím. Je pozdě litovat toho, co bylo, ale myslím, že by se to nestalo, kdybych byl zůstal na lodi. I jiní mohou být dobrými vůdci — nepochybuji, že jsou takoví. Ale příroda rozdává nestejně svoje dary a jistě jsou někteří lepší a někteří horší. Myslím, že chudák Gilbert, který mě vystřídal, doplatil na svůj omyl.“

„Padl vedle mne,“ odpověděl seržant s tichým smutkem. „Všichni jsme doplatili na své chyby.“

„Ne, ne, seržante, nechci tě odsuzovat. Nikdo nemohl být lepším velitelem na této výpravě. Ještě jsem neviděl lepší útok z boku; sám Lundie by se poučil, kdyby byl viděl, jak jsi manévroval se svou lodí proti nepřítelově houfnici.“

Seržantovi se rozjasnily oči a z jeho tváře zářil triumf, i když šlo jen o vítězství přiměřené jeho silám.

„To jsem neprovedl špatně, kamaráde,“ řekl, „jako smršť jsme jim rozbili jejich dřevěnou předprseň.“

„Bylo to krásné, seržante, jen se bojím, abychom se časem nedověděli, že se ti darebáci znovu zmocnili své houfnice. Ano, ano, jen odvalu, seržante; pokus se zapomenout na všechno nepřijemné a mysl jen na lepší stránku věci. To je nejsprávnější filosofie a nejsprávnější víra. Jestli se opět nepřítel zmocnil houfnice, nemohli jsme tomu zabránit, a má konečně jen to, co mu dřív patřilo. Tvrz ještě nemají a asi ji nikdy mít nebudou, ledaže by ji v noci zapálili. Když jsme s Hadem ujeli asi deset mil po proudu, rozdělili jsme se, protože jsme pokládali za rozumné zachovat obvyklou opatrnost, i když pojedeme k přátelskému táboru. Nemohu ti povědět, co se stalo s Čingašgukem. Mabel sice říká, že není daleko a nepochybuji o tom, že ušlechtilý Delaware koná svou povinnost, i když o něm nevíme. Dej na má slova, seržante: než tohle všechno skončí, v nějaké nebezpečné chvíli o něm uslyšíme a jistě se objeví tak tajemně a spolehlivě, jak je jeho zvykem. Had je moudrý a schopný náčelník. Každý běloch by mu mohl závidět jeho schopnosti, i když je nutno přiznat, že jeho puška není tak jistá jako Zvěrobijka. Když jsem se blížil k ostrovu, neviděl jsem kouř a to mi bylo podezřelé. Víím, že vojáci z Pětapadesátého nejsou tak chytří, aby jej skrývali, ačkoliv mnohokrát slyšeli, jak je to nebezpečné. Proto také jsem byl opatrnější, když jsem spatřil nastraženého rybáře, jak už jsem vyprávěl Mabel. Pak už jsem prohlédl celou jejich ďábelskou lest, jako bych ji viděl na mapě. Nemusím ti říkat, seržante, že jsem nejprve myslel na Mabel, a když jsem shledal, že je ve srubu, přišel jsem za ní až sem, abych žil nebo zemřel spolu s ní.“

Otec se podíval radostně na dceru. Mabel cítila, jak se jí sevřelo srdce. Nikdy si nepomyslela, že se to



může stát v takové chvíli, kdy chtěla myslet jen na zdraví svého otce. Políbila mu ruku, kterou k ní vztáhl. Pak si k němu klekla a prudce se rozplakala.

„Mabel,“ řekl seržant pevně, „nesmíme klamat jeden druhého; přišel můj čas a mám jen jedinou útěchu, že umírám jako voják. Lundie mě ospravedlní, protože mu Stopař řekne, co jsme vykonali a jak se všechno událo. Nezapomněla jsi na naši poslední rozmluvu?“

„Ne, tatínku, ale i můj čas asi přišel,“ zvolala Mabel. Myslela si, že i pro ni by byla smrt vysvobozením.

„Nemohu doufat, že bych vyvázla. Nejlepší by bylo, kdyby nás tu Stopař nechal a vrátil se, dokud může, se smutnými zprávami do pevnosti.“

„Mabel,“ řekl Stopař s výčitkou, ale vzal ji přitom něžně za ruku, „to jsem si nezasloužil. Víím, že jsem hrubý člověk, nevzdělaný a nevhledný...“

„Stopaři!“

„Dobře, dobře, nic se nestalo. Nemyslela jste to tak, ani byste toho nebyla schopna. Nebudeme teď mluvit o útěku, protože nemůžeme seržanta odnést. Musím hájit tvrz stůj co stůj. Možná že se Lundie doví

o našem neštěstí a pošle nám na pomoc oddíl, který nás vysvobodí z obležení.“

„Stopaři a Mabel,“ řekl seržant, který se svíjel bolestí, až mu studený pot vyvstával na čele, „pojdte oba ke mně. Myslím, že si rozumíte.“

„Otče, nemluv o tom, udělám všechno, co si přeješ.“

„Díky bohu! Podej mi ruku, Mabel — a ty, Stopaři, vezmi ji do své. Jen tak jednoduše ti mohu dát svou dceru. Víím, že budeš hodným mužem. Neodkládejte sňatek kvůli mé smrti. Ještě na podzim přijde kněz do pevnosti — ať vás hned oddá.“

„Spolehni se na mne, seržante,“ přerušil ho Stopař, „a věř, že všechno dobře dopadne.“

V té chvíli měla Mabel pocit, že její budoucí sňatek se Stopařem nemůže víc posvětit žádný církevní obřad. A přesto jí ležela na srdci hrozná tíha a byla by bývala šťastná, kdyby mohla umřít.

Po krátkém odmlčení seržant stručně, krátkými větami vylíčil, co se dělo, když se rozloučil se Stopařem a Delawarem. Vanul velmi příznivý vítr; proto nezakotvili u ostrova, jak původně zamýšleli, nýbrž seržant se rozhodl pokračovat v cestě a dorazit ještě v noci na stanici. Podle jeho mínění nikdo o jejich příjezdu nevěděl a byli by aspoň částečně předešli pohromě, kdyby se nebyli zastavili u výběžku sousedního ostrova. Hluk, který způsobili, když vystupovali z lodi, ohlásil jejich příchod a nepřítel se na ně mohl připravit. Přistáli pak na ostrově, aniž tušili nebezpečí, ačkoliv je překvapilo, že nenašli na břehu hlídku. Nechali pušky v lodi, protože chtěli napřed vyložit vaky a zásoby potravin. Indiáni na ně vystřelili z takové blízkosti, že účinek palby, ačkoliv byla tma, byl smrtící. Padli všichni, jen dva nebo tři se ještě zvedli a prchli. Asi pět vojáků bylo zabito na místě nebo skonali v několika minutách. Ale z nějakého neznámého důvodu se na ně nepřátelé nevrhli, aby jim vzali skalpy, jak je jejich zvykem. Seržant Dunham padl s ostatními. Pak uslyšel Mabel, když vyběhla ze srubu. Její výkřik v něm vzbudil prudký otcovský cit, s vypětím všech sil se doplazil ke dveřím tvrze, kde se opřel o dveřní trámy.

Když seržant dokončil své prosté líčení, byl tak zesláblý, že si musel odpočinout. Stopař a Mabel se snažili splnit každé jeho přání a nějakou dobu vůbec nepromluvíli. Lovec využil této chvíle, aby se podíval ze střílen a se střechy, co se děje. Prohlédl pušky. Bylo jich v tvrzi asi tucet, neboť vojáci si vzali na výpravu svoje muškety. Ale Mabel ani na chvíli nepouštěla otce. Když podle jeho dechu usoudila, že spí, klekla a modlila se.

Asi půl hodiny bylo ve srubu slavnostní ticho. Mabel slyšela jen nahoře Stopařovy mokašiny. Občas udeřila o podlahu pažba některé pušky, protože Stopař prohlížel zbraně, jestli jsou nabitě a mají v pořádku křesadla.

Raněný těžce oddychoval, jinak bylo ticho. Mabel by byla ráda mluvila s otcem, kterého měla brzo ztratit, ale nechtěla rušit jeho zdánlivý odpočinek. Dunham však nespál; přemýšlel. Mabel seděla u něho a dávala pozor na každou změnu jeho dechu. Vtom zaslechla opatrné zaklepání na dveře. Myslela, že by to mohl být Čingášguk. Vstala a odsunula dvě závory. Třetí podržela a zeptala se, kdo je venku. Ozval se hlas strýcův. Cap žádal, aby ho rychle vpustila. Mabel odsunula bez váhání závory a strýc vstoupil. Sotva prošel dveřmi, Mabel je zas zavřela a zajistila; dovedla to už velmi obratně.

Houževnatý námořník byl dojat k slzám, když viděl, jak je švagrovi, a když shledal, že je i s Mabel v bezpečí. Vyprávěl, jak se sem dostal. Jejich hlídači už je tak bedlivě nestřežili, protože si mysleli, že ubytovatel i Cap tvrdě spí. Nalévali je pálenkou, aby jim v nejbližších rozhodných chvílích nepřekáželi. Muir spal nebo se tvářil, že spí, ale Cap ve zmatku, který nastal při útoku, utekl do křovin. Našel Stopařovu kanoi a v ní se dostal ke srubu; chtěl uniknout s neteří po vodě. Když zjistil, že je jeho švagr těžce raněn a že je v tvrzi dosti bezpečně, změnil ovšem svůj plán.

„Jestli dojde k nejhoršímu, příteli Stopaři,“ řekl, „musíme spustit vlajku a to nám dá právo na milost. Jenže jsme muži, a proto musíme něco vydržet. Spustíme vlajku teprve tenkrát, až to bude pro nás nejvýhodnější. Navrhoval jsem totéž panu Muirovi, když nás zajali ti ničemové, jak vy říkáte. A máte pravdu, protože zběsilější ničemy nenajdete...“

„To jste je už také poznal?“ přerušil ho Stopař, který se rád přidal, když někdo haněl Mingy nebo chválil přátele. „Ale kdybyste padl do rukou Delawarů, to byste viděl rozdíl.“

„Dejte pokoj, pro mne je jeden jako druhý. Jsou to darebáci všichni dohromady až na našeho přítele Hada, který je na Indiána víc než slušný. Když se ti divoši na nás vrhli a zabili desátníka M'Naba a jeho vojáky, jako by to bylo jen hejno králíků, zalezli jsme s poručíkem Muirem do jedné z jeskyň, kterých je tu mezi skalami plno. Tam jsme se schovávali jako dva spiklenci v lodním kýlu, až nás začal mučit hlad. Hlad, to je zatracená okolnost, to uzná každý, kdo neměl čtyřicet osm hodin nic v břiše.“

„Strýčku!“ řekla Mabel smutným, vyčítavým hlasem, „tatínek je velmi nebezpečně raněn.“

„Pravda, Magnetko, sednu si k němu a potěším ho, jak budu moci. Jsou závory dobře zasunuty? Seržant musí mít klid, nesmí ho nikdo rušit.“

„Myslím, že se nemusíme ničeho bát.“

„Jdi tedy nahoru, Magnetko, a odpočiň si. A Stopař zajde na půdu a podívá se ze střílen. Tvůj otec mi možná chce něco říci a snad bude lépe, když zůstaneme sami.“

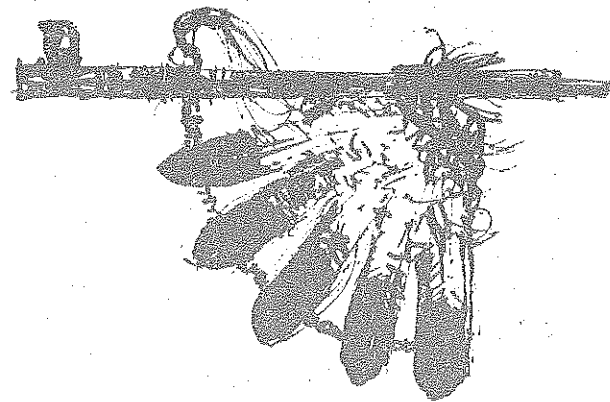
Mabel poslechla a Stopař již vylézal na střechu, aby se podíval kolem. Švagři osaměli. Cap se posadil vedle seržanta. Několik minut mlčel a rozmyšlel si, co všechno mu řekne.

„Musím ti říci, seržante,“ začal konečně svým obvyklým tónem, „že s návratem téhle nešťastné výpravy něco nebylo v pořádku. Měli bychom si říci pravdu, celou pravdu bez okolků.“

„Draze jsem zaplatil za svoje chyby, švagře, a bojím se, že ubohá Mabel bude za to trpět. Ale myslím, že se nemuselo stát neštěstí, kdyby nás někdo nezradil. Bojím se, švagře, že Jasper Sladká voda s námi sehrál falešnou hru.“

„Souhlasím s tebou, tenhle život na sladké vodě musí člověka dříve nebo později mravně podlomit. Probrali jsme to s poručíkem Muirem ze všech stran, když jsme leželi v jeskyni. Shodli jsme se, že jen Jasperova zrada nás přivedla do tohoto pekla. Ale raději se uklidni, seržante, a mysl na jiné věci. Když vjíždí loď do neznámého přístavu, má kapitán myslet na to, jak v něm zakotví, a nemá probírat události, které se staly cestou. To má být zapsáno v lodní knize. Na jejich sloupcích jsou nakonec zaznamenány naše dobré a špatné skutky... Hledme, Stopaři! Děje se snad něco, že běžíte po žebříku jako Indián za skalpem?“

Vůdce zvedl ukazovák, aby mlčeli. Pak kývl na Capa, aby vylezl do prvního patra, a k seržantovi se opět vrátila Mabel.



„Musíme být opatrní a stateční,“ řekl tiše. „Ti darebáci chtějí opravdu zapálit srub. Vědí, že teď už nic nezískají, když jej nechají stát. Slyším mezi nimi lotra Lučihlava. Prikazuje jim, aby ten ďábelský kousek provedli ještě teď v noci. Musíme být hbití, Slaná voda. Naštěstí je tu několik sudů s vodou a to při obležení něco znamená. Jsem přesvědčen, že nám také hodně pomůže náš poctivý přítel Had, jestli je na svobodě.“

Cap nečekal na další pobízení a za chvíli byl se Stopařem v horní místnosti; Mabel si sedla vedle otcova prostého lože. Stopař otevřel střílnu a schoval světlo, aby se nevydával napospas zrádné střeše. Stál blízko otvoru a očekával výzvu, hotov odpovědět. V tichu se konečně ozval Muirův hlas.

„Pane Stopaři,“ zavolal Skot, „přítel vás vyzývá k jednání. Pojdte bez obav k některému otvoru. Nemusíte se ničeho bát, dokud mluvíte s důstojníkem Pětapadesátého pluku.“

„Co si přejete, ubytovatel? Znáím Pětapadesátý a myslím, že je to statečný pluk, ačkoli mám raději Šedesátý, ale před oběma dávám přednost Delawarům. Co vás přivádí, ubytovatel? Je to jistě naléhavé posláni, když jste přišel teď v noci pod střílny naší tvrze a přitom víte, že uvnitř je Zvěrobijka.“

„Vím, že příteli neublížíte, Stopaři, proto mi tady nehrozí nebezpečí. Máte zdravý úsudek a sláva, kterou jste si na hranicích získal statečností, je tak veliká, že ji nepotřebujete podporovat zbytečným zabíjením. Jistě uznáte, milý kamaráde, že je lépe se dobrovolně vzdát, když je odpor nemožný, než tvrdohlavě vzdorovat proti všem pravidlům války. Nepřítel je příliš silný i statečný a přišel jsem vám poradit, abyste vydal tvrz. Budou s vámi zacházet jako s válečným zajatcem.“

„Děkuji vám za radu, ubytovatel, kterou mohu od vás tím spíš přijmout, že nic nestojí; ale nejsem zvyklý opouštět tak dobré postavení, dokud mám dost vody a jídla.“

„Správně, Stopaři, jsem poslední, kdo by vás zrazoval z vašeho statečného rozhodnutí a doporučoval vám, abyste se vzdal, kdybych viděl, že máte prostředky, abyste se udržel. Ale uvědomte si, že i pan Cap už padl.“

„Vůbec ne, vůbec ne,“ zvolal Cap otvorem jiné střílny. „Naopak, poručíku, vlezl si do věže této tvrze a nemá v úmyslu vydat svou hlavu a křtici znovu napospas těmhle divochům, dokud ji může hájit. Pokládám srub za šťastnou okolnost a nechci tuto příležitost zahodit.“

„Jestli je to hlas živého člověka,“ odpověděl Muir,

„Jsem šťastný, že vás slyším. Mysleli jsme, že jste padl v poslední strašné srážce. Ale pane Stopaři, i když je s vámi náš přítel Cap, a vím, že z toho jistě máte radost, protože jsem s ním sám strávil dva dny a dvě noci ve skalní díře, ztratili jsme seržanta Dunhama; padl se všemi statečnými muži, kterým velel na poslední výpravě. Lundie si přál, aby velel, ačkoli by bývalo opatrnější, kdyby pověřil některého důstojníka. Ale Dunham byl statečný muž a budeme ctít jeho památku. Zkrátka, udělali jsme všichni, co jsme mohli, a to je nám velkou ctí.“

„Znovu se mýlíte, ubytovateli,“ odpověděl Stopař, který se uchýlil ke lsti, aby zvětšil svou posádku. „Také seržant je v bezpečí ve srubu a možno říci v rodinném kruhu.“

„Mám z toho radost; protože jsme pokládali seržanta za zabitého. Ale jestli je ještě v tvrzi krásná Mabel, nebráňte jí, prosím vás, ani okamžik odejít, protože nepřítel co nevidět dům zapálí. Znáte sílu tohoto strašného živlu. Budete jednat jen jako ostražitý a zkušený bojovník, za jakého vás pokládají, když raději opustíte pevnost, kterou nemůžete uhájit, a nepřivodíte sobě a svým přátelům zkázu.“

„Znám sílu ohně, jak říkáte, ubytovateli, a nemusíte mi říkat, že v tuhle hodinu by se na něm měla vařit jen večere. Stejně tak nepochybují, že jste slyšel o síle Zvěrobijky. Kdo se pokusí položit hromádku chrastí pod tyto dřevěné stěny, ochutná její moc. Šípy tuto budovu nezapálí, střecha není kryta šindelem, je sroubena z dobrých, silných klád a pobita čerstvou kůrou; také vody máme dost. Střecha je plochá, jak sám víte, takže po ní můžeme chodit, a nehrozí nám tady nebezpečí, dokud máme vodu. Přeju každému mír, když mě nechá na pokoji, ale kdo se pokusí zapálit náš srub, uhasí oheň svou krví.“

„Mluvíte jako snílek, Stopaři, a přestal byste, kdybyste se zamyslel nad skutečností. Jistě netvrdíte, že Pětapadesátníci nejsou oddaní a stateční, a přitom jsem přesvědčen, že by se válečná rada pluku rozhodla vzdát se.“

„Myslím, že jsme si řekli své, ubytovateli, a je škoda dalších slov. Jestli se ti ničemové za vámi chystají začít svoje pekelné dílo, ať tedy začnou! Budou pálit dříví a já budu pálit prach. Kdybych byl Indián přivázaný ke kůlu, mohl bych se vychloubat, jak je jejich zvykem. Ale protože mám tvář bledou a povahu bělochovu, raději jednám, než mluvím. Na královského důstojníka jste už řekl dosti, a když zahyneme v ohni, nikdo z nás už vám nebude nic vyčítat.“

„Stopaři, přece nenecháte Mabel, krásnou Mabel Dunhamovou, napospas takové pohromě?“

„Mabel Dunhamová pečuje o raněného otce. Nikdo jí nezkríví vlas, dokud mně neselže zrak a paže. Vy snad důvěřujete Mingům, pane Muire, ale já ne. Spolčujete se raději s ničemným Tuskarorem, který je tak lstivý a podlý, že zkaží povahu každého kmene, ke kterému se přidruží, ale bojím se, že v Minzích našel větší darebáky, než je sám. Teď už dost řečí, ať obě strany dokáží, co umějí.“

Stopař se po celou dobu rozmluvy kryl, aby ho nezasáhla zákeřná kulka, kterou by někdo vypálil do střelny. Poslal teď Capa na střechu, aby se připravil na první útok. Přes všechnu pohotovost našel už Cap v kůře střechy nejméně deset hořících šípů. Venku se ozývalo ječení a řev nepřátel. Pak přišla prudká střelba z pušek. Kulky se s praskotem zarývaly do trámů. Boj už bezpochyby začal.

Tyto zvuky ovšem nepolekaly ani Capa, ani Stopaře a Mabel byla příliš zarmoucena, než aby myslela na strach. Chápala, že se musejí bránit, a dovedla ocenit význam obranných opatření. Její otec při válečném hluku ožil. Mabel bylo trudno, když viděla, jak mu zaplály skelné oči a jak mu krev proudí do tváří při známých zvucích bitvy. V té chvíli také poprvé postřehla, že začal blouznit.

„Střelci vpřed!“ mumlal. „Granátníci, nabíjete! Chtějí nás napadnout v pevnosti! Proč je nepřivítá dělostřelectvo?“

V tom okamžiku zarachotila temnou nocí dělová rána. Rozdrcené dřevo zapraskalo, jak těžká střela prorazila trámy v horní místnosti. Celá tvrz se otrásla, když se koule zaryla do stěny. Stopař unikl o vlas strašnému poslu, který proletěl stěnou. Mabel se při výbuchu neubráníla výkřiku. Zdálo se jí, že nahoře je všechno rozbito, lidé i tvrz. A zděsila se ještě víc, když její otec nepřičetně vykřikl: „Nabíjete!“

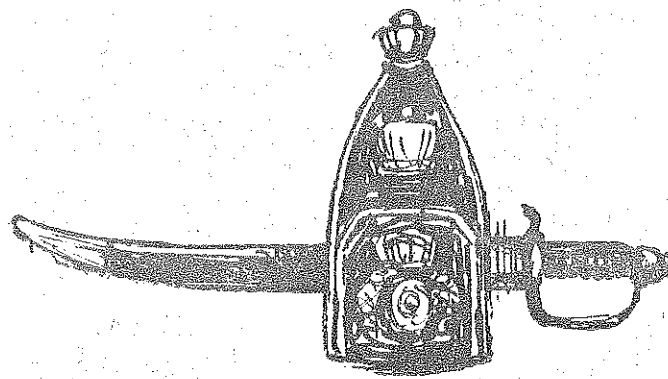
„Mabel,“ řekl Stopař, který sem nahlédl otvorem ve stropě, „to je práce Mingů — víc rámusu než škody. Ničemové si přitáhli houfníci, kterou jsme vzali Francouzům, a vystřelili na tvrz. Naštěstí vypálili jediný náboj, který tam zbyl, a teď už není dělo k ničemu. Nadělali tady nahoře hodně nepořádku, ale nikdo nebyl raněn. Váš strýc je na střechě a já už jsem se tolik naposlouchal rachotu pušek, že mě nepoleká jedna houfnice, zvláště když jí mají Indiáni.“

Mabel mu tiše poděkovala a zase se sklonila k otci. Seržant by se byl vztyčil, kdyby nebyl tak slabý. V hrozných minutách, které pak přišly, se Mabel musela věnovat jen raněnému, a téměř nevnímala křik, který se ozýval ze všech stran. A i kdyby neměla své starosti, byl by jí tak velký řev spíš ohlušil, než poděsil. Cap zachovával podivuhodný klid. Měl sice z divo-

chů stále větší strach, tak jako už nabyt úcty k síle Sladké vody, ale bál se Indiánů spíš proto, aby ho nemučili a neskalpovali, než že by měl zbabělý strach ze smrti. Na střechu srubu se teď cítil jako na palubě. Protože věděl, že mu na palubu nepřítel hned tak nevnikne, pohyboval se bez bázně a tak lehkomyšlně se vystavoval za terč nepříteli, že by ho byl Stopař za to odsoudil, kdyby to byl věděl. Místo aby se kryl, jak je třeba v boji s Indiány, běhal sem a tam po střechě a zaléval oheň vodou. Dělal to tak soustředěně a klidně, jako by obsluhoval plachty při námořní bitvě. Divoši zesílili řev. Nebyli zvyklí u svých nepřátel na takový klid. Ječeli na Capa jako smečka psů, která uviděla lišku. Ale jeho jako by chránilo nějaké kouzlo, kulky mu hvízдалy kolem hlavy, několikrát mu natrhly oděv, ale ani jedna ho neškrábla. Když střela z houfnice prorazila pod ním stěnu tvrze, postavil starý námořník vědro, zamával kloboukem a zakřičel na nepřítelů trojí „hurá“. Současně nebezpečný host dole vybuchl. Ten kousek snad Capovi zachránil život, neboť od tohoto okamžiku na něho Indiáni přestali střílet. A přestali také posílat na srub ohnivé šípy. Napadlo jim asi, že Slaná voda zčistil.

Se zvláštní velkodušností nikdy nevztáhnou ruku na člověka, o němž myslí, že pozbyl rozumu.

Docela jinak si počínal Stopař. Každý jeho pohyb byl přesně vypočítaný. Tak se projevovala jeho dlouholetá zkušenost a obvyklá prozíravost. Dával pozor, aby se nestavěl proti střelně, a otvor, kterým se díval ven, měl dobře chráněný. Tento slavný vůdce se nikdy nevzdával naděje. Byl nejednou přivázan ke kůlu a bez hlesu snesl nejkřutější divošské týrání a mučení. O jeho činech, chladnokrevnosti a odvaze se vyprávělo po celé hranici a všude, kde žili lidé nebo kde se bojovalo. Kdo by neznal jeho život a povahu, mohl by v této chvíli jeho neobyčejnou a promyšlenou



pečí o vlastní bezpečnost přičítat nestatečnosti. Takový úsudek o Stopaři by však nebyl dost uvážený; obránce tvrze nezapomínal, co by se asi stalo s ubohou Mabel, kdyby padl. Myšlenka na dívku mu jen bystřila pozornost a neměnila nic na jeho obvyklé opatrnosti. Strach neznal a nikdy nepřemýšlel, co si druzí myslí o jeho chování. V nebezpečí byl chytrý jako liška, ale přitom prostý jako dítě.

Útok trval již deset minut. Za tu dobu Stopař nezdvihl pušku, leda když přecházel na jiné místo. Věděl, že střely bijí do silných stěn tvrze zbytečně. A ponevadž byl na lodi, když se seržant zmocnil houfnice, věděl jistě, že divoši nemají další náboj. Nemusel se tedy bát, leda náhodného zásahu kulky. Už dvakrát střelnou prolétla, když Indiáni pálili zblízka, ale narazila na okraj otvoru a tím ztratila průbojnost a nemohla nikomu ublížit. Když střelili z dálky, mohla prolétnout otvorem sotva jedna ze sta střel. Jakmile však Stopař uslyšel kroky mokasinů a praskot suchých větví dole u srubu, věděl, že se divoši znovu pokusí zapálit trámy. Odvolal Capa ze střechy, kde teď nehrozilo žádné nebezpečí, a přikázal mu, aby stál připraven s vodou u otvoru právě nad ohroženým místem.

Méně zkušený muž než Stopař by se byl snažil co nejrychleji zneškodnit i tento nebezpečný pokus a byl by vyplýval předčasně svoje prostředky. Ale Stopař nemínil pouze uhasit oheň, z kterého neměl velký strach, nýbrž chtěl dát nepříteli ponaučení, aby dal celou noc pokoj. Proto musel čekat, až chystaný požár vrhne trochu světla na nepřátele. Věděl, že se pak s nimi lehkou vypořádá. Dovolil tedy Irokézům, aby navršili a zapálili suché roští u stěny srubu, a nechal je nerušeně doběhnout do úkrytů. Uložil Capovi, aby přiválil k otvoru nad ohněm sud s vodou a vyčkal na vhodnou chvíli. Ta chvíle podle jeho plánu nastala teprve tehdy, když oheň ozařil okolní křoviny, kde svým bystrým a cvičeným okem zahlédl tři nebo čtyři číhající Indiány. Divoši, kteří byli zvyklí dívat se bezcitně na lidská muka, s chladnou lhotejností přihlíželi, jak se oheň šíří. Pak Stopař promluvil.

„Jste přichystán, příteli Cape?“ zeptal se. „Žár už proniká škvírami. I když se tyhle čerstvé klády lehkou nevznítí, mohly by přece vzplanout, kdyby se o to někdo dlouho pokoušel. Je sud připraven? Haste dobře a šetřte vodou!“

„Připraven,“ odpověděl Cap stručně po námořnicku.

„Čekejte na můj pokyn. Nic není horšího než netrpělivost v kritické chvíli nebo slepá odvaha v bitvě. Čekejte na můj pokyn.“



Stopař dával příkazy Capovi a sám se chystal zasáhnout, neboť viděl, že přišla vhodná chvíle. Zdvihl rozvázně hlavěň Zvěrobijky, zamířil a stiskl spoušť. To všechno trvalo sotva půl minuty; střelec vtáhl pušku zpět a podíval se střílnou.

„O jednu zmiji na světě méně,“ zamumlal si pro sebe. „Toho darebáka jsem už viděl, je to ďábel. Nu, dělal, co uměl, a dostal odměnu, jakou zasloužil. Ještě jednoho a bude pro dnešek dost. Až se rozední, bude nám možná hůř.“

Tu již měl znovu nabit; než domluvil, padl další divoch. To skutečně stačilo. Tlupa, která se poschovávala za křovinami kolem srubu, nechtěla čekat na třetího posla z téže ruky; nevěděli, na koho je vidět a na koho ne; vyskočili z úkrytů a rozprchli se na všechny strany.

„Teď haste, přáteli Cape,“ řekl Stopař, „Dal jsem ničemu ponaučení, dnes v noci už zapalovat nebudou.“

„Darebáci!“ vykřikl Cap, opatrně převrátil soudek a všechn oheň okamžitě uhasil.

Tak skončil tento první pokus a zbytek noci uplynul klidně. Stopař s Capem se střídali ve stráží, ale žádný nespál. Zřejmě jim spánek nechyběl, protože byli oba zvyklí na dlouhé hlídky. Bývaly dny, kdy Stopař snad vůbec nevnímal hlad ani žízeň a necítil únavu.

Mabel bděla u otcova lůžka. Žila až dosud vlastně bez otce, protože její vztah k němu byl spíš pomyslný než skutečný. Ale teď, když jej měla ztratit, se jí zdálo, že svět bude bez něho prázdný a že už nikdy nepozná štěstí.

## KAPITOLA 25

*Po celou noc burácel vítr tak,  
že v záplavách déšť na zem lil.  
A náhle východ slunce nebe rozjasnil,  
v dalekém lese začal zpívat pták.*

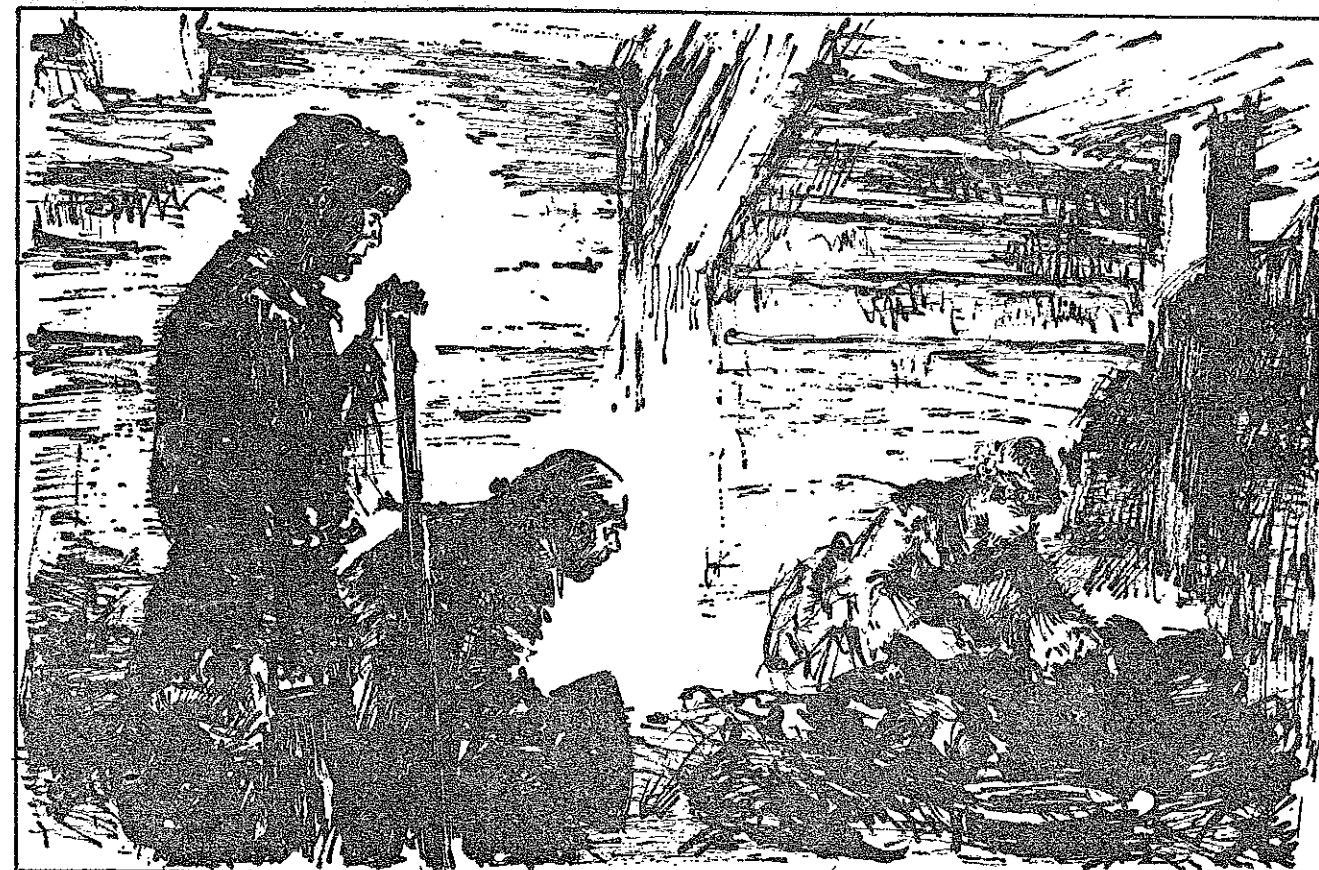
WORDSWORTH

Když se rozednilo, vyšel Stopař s Capem znovu na střechu, aby se podívali, co se děje na ostrově. Střecha měla nízkou obrubu, která dostatečně chránila toho, kdo byl na ní. Střelec mohl ležet za obrubou a střilet přes okraj. Oba obránci využili výhod této malé ohrady — malé co do výšky, ale pro ně dva dost prostorné. Oba pozorovatelé si mohli prohlédnout celý ostrov kromě porostlé části a většinu okolních průlivů.

Dosud vanul svěží jižní vítr, ale ne tak silný, aby se zpěnily vlny. Přesto byla hladina místy zelená a ponurá. Malý ostrov měl téměř vejčitý tvar, dlouhá osa směřovala od východu k západu. Při jižním větru mohla loď projet po východní i západní straně ostrova několika přílehlými průlivy, které měly různý směr, a stále mít vítr v plachtách. Toho si první všiml Cap a vysvětlil to Stopařovi, protože oba spoléhali, že dostanou pomoc z Oswega. Jak tak stáli na terase a rozhlíželi se ustaraně kolem, zvolal najednou Cap bujaře:

„Plachta na obzoru!“

Stopař se rychle podíval tím směrem jako Cap. Skutečně uviděl plachtu, jež vyvolala námořníkův výkřik. S vysoké střechy tvrze dohlédli až za několik sousedních plochých ostrovů. Lodní plachta se uká-



zala za stromy vroubícími břeh jednoho z ostrovů na jihozápadě. Neznámá loď plula s povolenými plachtami, jak říkají námořníci, ale vítr ji přesto hnál tak rychle, že se bílé obrysy jen míhaly v průsvitech zeleně jako běžící kůň nebo jako oblak na nebi.

„To není Jasper,“ řekl Stopař zklamaně. Nepoznal v rychle plujícím kutru loď svého přítele. „Ne, hoch tu nemůže být tak brzo. Je to nějaká loď, kterou poslali Francouzi na pomoc prokletým Mingům, svým přátelům.“

„Jestli jste se nikdy nezmýlil, přáteli Stopaři, tedy teď hádáte špatně,“ odpověděl Cap s neochvějnou tvrdohlavostí, od které neupouštěl, i když bylo jejich

postavení tak vážné. „Sladká voda nebo slaná, ale tohle je špička hlavní plachty Oblaku, protože má tupější úhel, než je obvyklé, a jak vidíte, vratiráhno je silnější — připouštím, že je to dobře uděláno, ale je silnější.“

„Přiznám se, že nic takového nevidím,“ odpověděl Stopař, kterému odborné pojmy jeho druha byly španělskou vesnicí.

„Tak vida! To mě překvapuje, myslel jsem, že vidíte všechno! A mně jsou ta plachta a vratiráhno tak nápadné, že na vašem místě, drahý příteli, bych se začal bát, že mi slábne zrak.“

„Jestli je to opravdu Jasper, nebojím se ničeho. Osm

nebo deset hodin udržíme tvrz třeba proti celému kmeni Mingů. Když nám bude Sladká voda krýt ústup, nebojím se ničeho. Jen aby hoch nejel podél břehu a nepadl do léčky jako seržant!“

„Ovšem, tohle nebezpečí mu hrozí. Měli jsme si dohodnout signály a vypustit bóje kolem přístaviště. Jestli hoch přistane někde blízko ostrova, můžeme pokládat kutr za ztracený. Ale ještě něco, pane Stopaři: nemáme toho Jaspera pokládat spíš za tajného spojence Francouzů než za svého přítele? Je to seržantův názor a musím říci, že všechno vypadá jako zrada.“

„Brzo uvidíme, pane Cape. Kutr se právě objevuje tam za tím ostrovem a v pěti minutách se všechno rozhodne. Ale přesto musíme hocha varovat. Nebylo by správné, abychom ho nechali vlézt do nastražené pasti a nedali mu znamení.“

Strach a nejistota jim však bránily, aby se pokusili o nějaký signál. Nebylo ovšem lehké vymyslet, jak to udělat, neboť Oblak pěníl před hladinou a ujížděl rychle průlivem, hnán větrem k ostrovu, že na to nebyl ani čas. Také na palubě neviděli nikoho, komu by mohli dát znamení. Zdálo se, že i kormidlo je opuštěno, ačkoliv loď i při své rychlosti dobře zachovávala směr.

Cap hleděl s nýmým obdivem na neobvyklou podívanou. Ale když se Oblak blížil, poznal zkušeným zrakem, že je kormidlo řízeno lany vedenými od kormidelního kola; jen osoba, která je držela, byla skryta. Kutr měl o něco vyšší brlení na ochranu proti vlnám a to vysvětlovalo záhadu: osazenstvo se jistě skrývalo za brlení, aby se ochránilo před nepřátelskými kulky. Ale to ukazovalo, že na palubě není vojenský oddíl, nýbrž jen malá posádka. Stopař smutně potřásl hlavou při Capově výkladu.

„To znamená, že se Had nedostal do Oswega,“ řekl, „a nemůžeme z pevnosti čekat posily. Doufám, že si Lundie nevzal do hlavy, že toho hochy vystřídá. To by tu byl potom Jasper Western na vlastní pěst. My tři, pane Cape, se musíme hrdinsky bránit. Vy jako námořník budete udržovat spojení s kutrem, Jasper jako jezerní plavec ví, čeho bude třeba, a moje schopnosti rozhodně nejsou horší než schopnosti kteréhokoli Minga... já už budu vědět, co mám dělat. Říkám ještě jednou, musíme svést udatný boj, abychom zachránili Mabel.“

„To musíme a také uděláme,“ odpověděl Cap odhodlaně. Teď, když vyšlo slunce, měl větší důvěru, že zachrání skalp. „Považuji příjezd Oblaku za jednu okolnost a počestnost Sladké vody za druhou. Tenhle Jasper není hloupý mladík, jak vidíte, drží

se v povzdálí a zdá se, že se chce napřed přesvědčit, jak to na ostrově vypadá, než se odhodlá přistát.“

„Ach, už to mám!“ zajásal Stopař. „Na palubě kutru leží Hadova kano. Náčelník je na palubě a jistě řekl Jasperovi, co je s námi. Delaware není Mingo. Buď řekne správně, jak se věci mají, nebo drží jazyk za zuby.“

„Možná že kano patří ke kutru,“ namítl nedůvěřivý námořník. „Jasper měl jednu kano na palubě, když jsme vypluli.“

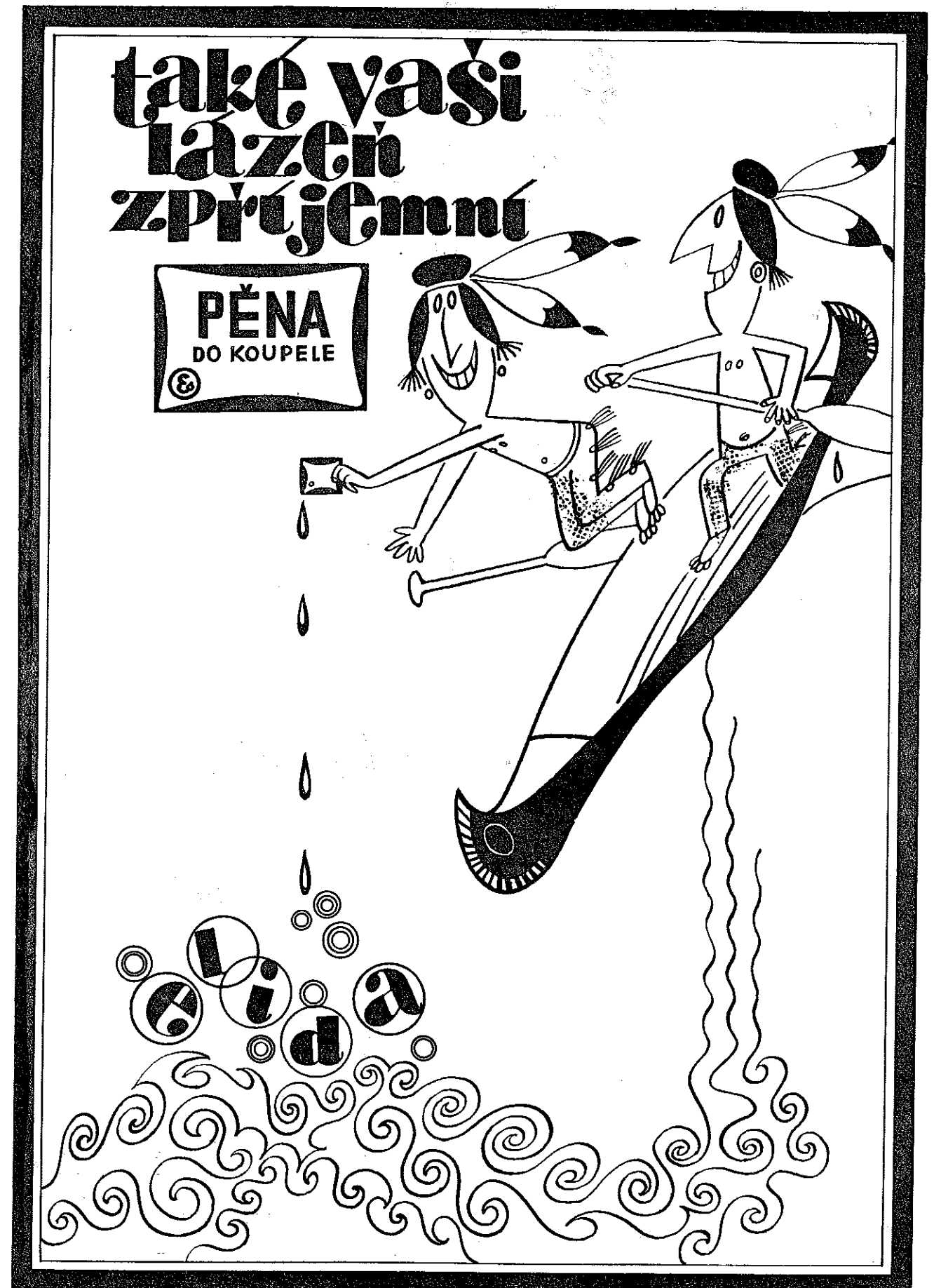
„Správně, příteli Cape: vy poznáte svoje plachty a stěžně podle úhlů a upevnění a mně zase pomáhá moje zkušenost, získaná na hranicích, rozeznat kano a stezky. Jestli vy poznáte novou plachtu, já poznám nový kus kůry na kano. Je to Hadova loďka. Ten ušlechtilý přítel se vydal k pevnosti, když viděl, že srub je obležen. Setkal se s Oblakem, řekl, co se stalo, a přivedl sem loď. Jen aby Jasper Western byl ještě na palubě!“

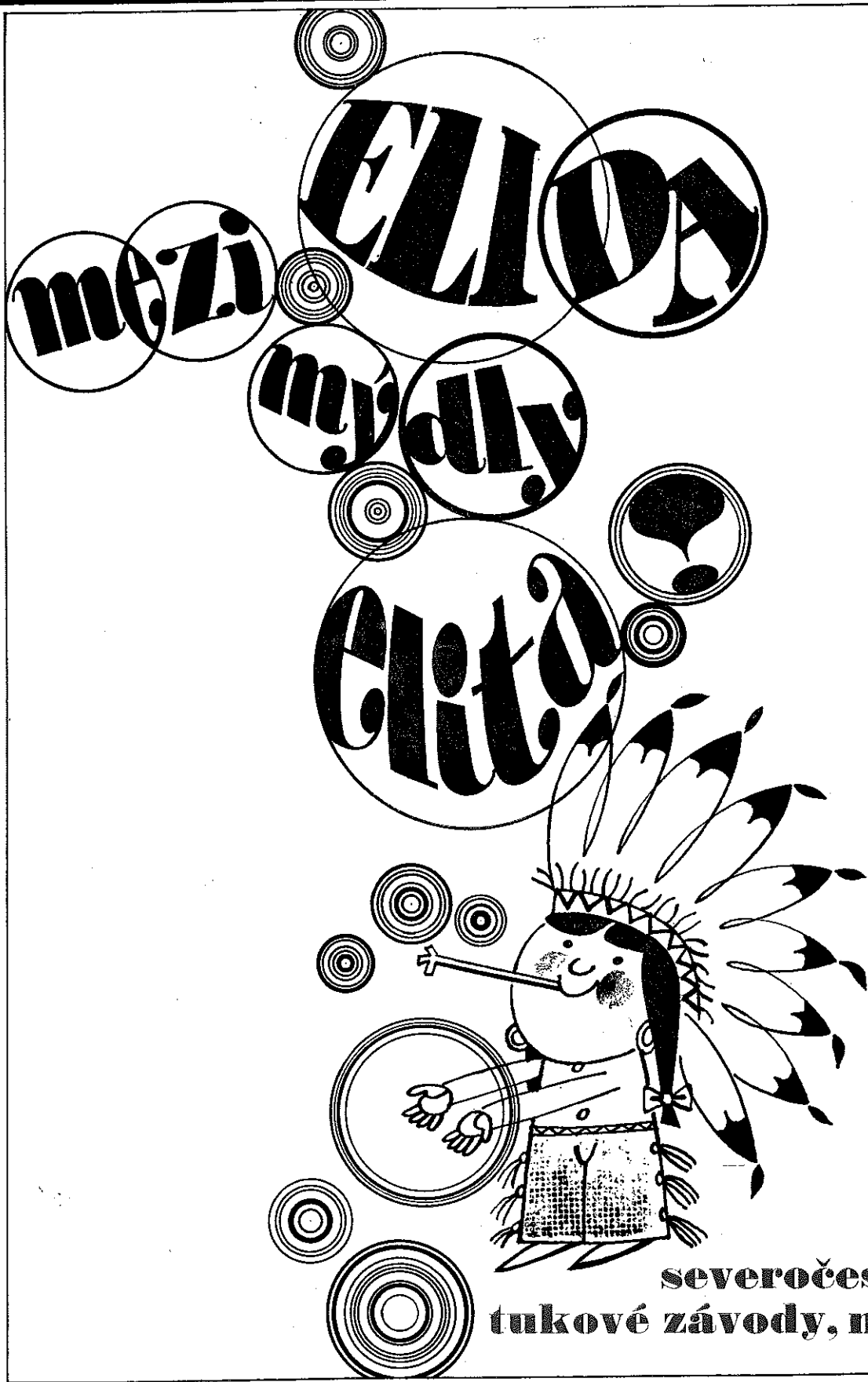
„Opravdu, jen aby tam byl, ať je to zrádce nebo ne, ve vichřici se vyznal, to musím přiznat.“

„A ve vodopádech!“ řekl Stopař; rýpl přítele loktem pod žebry a zasmál se svým tichým, srdečným smíchem. „Musíme mu přiznat, co mu patří, i kdyby nám chtěl sám stáhnout skalpy s hlavy.“

Vítr ohýbal mladé stromky až skoro k zemi a jeho šum v houštinách připomínal hluk vzdálených kočárů. Ve vzduchu se vznášelo listí, které vítr v té roční době rve s větví a žene jako hejna ptáků od ostrova k ostrovu. Jinak bylo všude mrtvé ticho. Jen podle kanoí připoutaných k lodím 55. pluku v malé zátocce vybrané za přístav se dalo soudit, že tu divoši ještě jsou. Nijak o sobě nedávali vědět. Překvapil je úplně kutr, jehož náhlý návrat nečekali. Avšak ostražitost, kterou na válečné stezce zachovávali, jim byla všem tak přirozená, že na první znamení poplachu každý zalezl jako chytrá liška do své díry. Stejně ticho bylo ve srubu. Stopař i Cap viděli na průliv, ale z nezbytné opatrnosti zůstávali skryti. Ještě pozoruhodnější byl Oblak plující bez jakýchkoli známek života. Když Indiáni pozorovali pohyb lodi, kterou zjevně nikdo neřídil, zmocnila se jich hrůza a i někteří velmi stateční začali pochybovat o šťastném konci výpravy, která tak dobře začala. Sám Lučihlav, zvyklý na bělochy na obou březích jezera, cítil cosi zlověstného v této neřízené lodi a v té chvíli by zas býval nejraději na pevnině.

Kutr zatím plul rychle dál. Držel se uprostřed průlivu, poklesával při nárazech větru a vzápětí se znovu zdvíhal. Před jeho příděl se však stále čeřila zpěněná voda. I když plul jen s malou částí plachet, byla jeho





severočeské  
tukové závody, n. p.